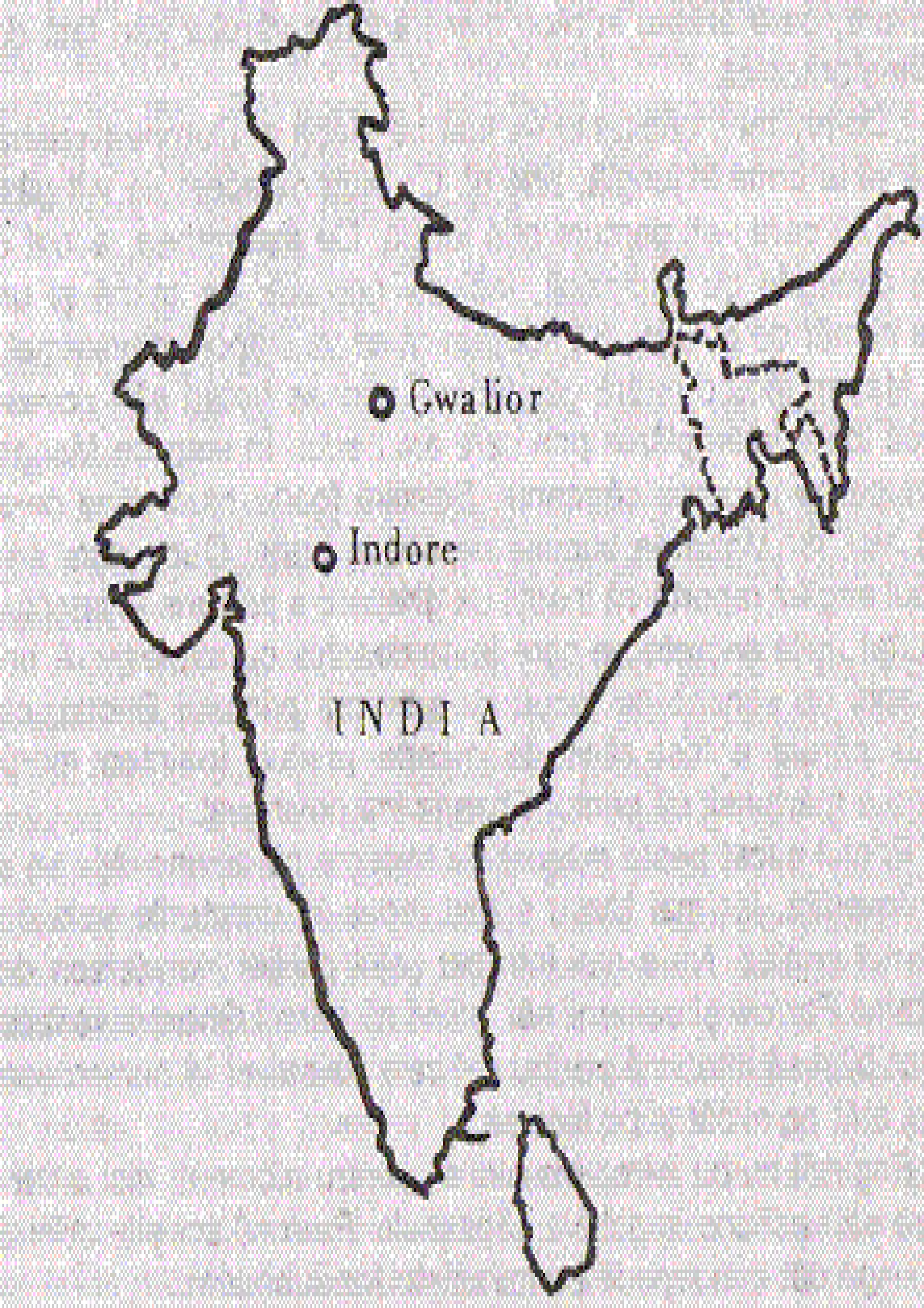
Gwalior
Indore
INDIA

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
174
Dansatoarea din templu

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren.

Nr. 174.

DANSATOAREA DIN TEMPLU.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi

I.
UN GERMAN LA STRÂMTOARE.

«— EI, NU POŢI SĂ-ŢI DESCHIZI OCHII!

Strigai aceste vorbe, cu furie, căci lovitura pe care am primit-o în trecere, de la bărbatul înalt şi spătos a fost aşa de puternică, încât m-a îmbrâncit într-o parte. Umărul la care m-a lovit uriaşul individ, mă durea al naibii, aşa că am început să-l masez, în timp ce priveam descumpănit după el.

În emoţia de care eram cuprins m-am exprimat în germană, ceea ce-l făcu pe omul căruia îi erau adresate cuvintele mele să se oprească brusc, să se întoarcă şi să vină spre mine. Fără voie privii spre Pongo, căci mi se părea că mişcările uriaşului european deveniseră brusc ameninţătoare. Poate că mai voia după indignarea mea îndreptăţită, exprimată nu prea ortodox să mă şi culce la pământ.

Pongo păşi imediat lângă mine, dar abia acum când privii la figura uriaşului observai că nu avea o atitudine duşmănoasă. Chipul său exprima mai degrabă o preocupare adâncă şi-mi dădui seama că uriaşul părea să fie o fire blajină. În clipa în care îi privii faţa sa arsă de soare, cu ochii

de un albastru clar, ce-mi păreau sinceri, pe dată uitai tot necazul ce mi-l pricinuise, înţelegând că doar grijile l-au făcut să dea buzna peste mine.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule, eram distrat spuse el, pe un ton blând şi rugător. Sunteţi german? M-ar bucura foarte mult să întâlnesc aici un compatriot.

Uriaşul vorbi de asemenea în germană şi eu îi întinse mâna.

— Mă bucur, deopotrivă, să întâlnesc aici în Gwalior un compatriot, am spus bucuros. Sunteţi de mai mult timp aici?

— Nu domnul meu, noi am sosit aici doar de patru zile. Am spus de la început că vom avea neplăceri. Şi iată, acum a dispărut căpitanul meu, împreună cu fiul său şi de asemenea şi doctorul. Şi nici nu ştiu ce aş putea să fac!

— Am bănuit de la început că trebuie să fiţi marinar, zisei eu, dar ce spuneaţi de căpitanul dumneavoastră? A dispărut cu fiul său şi cu un doctor? Cum s-a întâmplat asta?

— Hm. Asta-i o problemă delicată zise uriaşul.

Şovăi o clipă şi spuse:

— Nu prea ştiu dacă vă pot spune acest lucru. Trebuie să-mi rezolv singur problemele şi să-mi găsesc de unul singur căpitanul. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar suntem într-adevăr într-o situaţie specială. Vă rog să nu mă consideraţi nepoliticos, dar acum trebuie să plec!

— De ce atâta grabă, compatrioate! Dacă alergaţi fără nici un plan pe străzi, nu-l veţi găsi pe căpitan, cu siguranţă! Puteţi avea deplină încredere în mine, poate aţi mai auzit de numele meu, mă cheamă Dr. Bertram iar pe prietenul meu Marian.

— Ei dar atunci acesta este Pongo al dumneavoastră? strigă uriaşul european radiind de bucurie. Asta mă bucură într-adevăr! Acum se schimbă situaţia, acum cred şi eu că mă pot încrede cu desăvârşire în dumneavoastră, poate puteţi să mă ajutaţi. Dar unde se află prietenul dumneavoastră, renumitul domn Marian?

— Pentru moment se află la locuinţa noastră, adică în casa şefului poliţiei Henderson. Prietenul meu prepară nişte piei de animale rare, pe care le-a vânat, dar eu am preferat, între timp, să vizitez oraşul. Haide-ţi cu mine la prietenul meu, o să se bucure cu siguranţă.

— Hm. Asta mai degrabă nu! Cu poliţia engleză n-aş vrea să vin în contact. Nu că aş fi vinovat cu ceva, doamne fereşte, ci din prevedere. Ah, dar permiteţi-mi să mă prezint, numele meu este Petre şi am fost încă înainte de război în serviciul căpitanului, i-am îngrijit fiul, pe George Farrow.

Domnule, Dumneavoastră pot să vă spun orice, dar în casa şefului de poliţie nu mă duc. Poliţia cunoaşte desigur numele meu şi mai ales al căpitanului. Dacă îmi permiteţi vă invit pe dumneavoastră împreună cu domnul Marian la locuinţa noastră.

Omul acesta mă interesa peste măsură. Făcea o impresie atât de bună, era atât de sincer încât nu i se putea atribui nici un gând ascuns.

— Bine Petre, venim noi, îl asigurai eu. Spuneţi-mi unde aţi tras. Poate o să vi se pară cam caraghios, spuse Petre puţin stânjenit, dar n-am avut pur şi simplu de ales, aşa că am găsit un adăpost într-o peşteră în afara oraşului, la vest de aici. Calea e uşor de urmat. Trebuie numai să mergeţi pe singura stradă care duce spre vest, cam doi kilometri, până ajungeţi în pădure. De acolo mergeţi pe o cărare abia vizibilă spre nord şi, după numai o jumătate de kilometru, daţi de peştera noastră. Oricum vă aştept la capătul cărăruiei. Numai veniţi repede!

Rugămintea lui Petre suna atât de imperativ, încât i-am promis pe loc că venim cât se poate mai repede, numai să dau de Marian. Apoi mi-am dat seama că am fi pierdut un timp preţios cu căutatul peşterii aşa că am adăugat:

— Rămâneţi liniştit şi aşteptaţi-ne domnule Petre, îl voi căuta de îndată pe prietenul meu, numai să ajung la casa şefului de poliţie. Dacă căpitanul se găseşte în oraş, atunci am pierde numai timpul dacă am mai parcurge încă doi kilometri şi jumătate până la adăpostul dumneavoastră.

— D-le Bertram nici nu-mi pot da seama dacă domnul căpitan se mai află în oraş. Am fost trimis de dânsul azi dimineaţa să culeg informaţii. După ce m-am întors, nu i-am mai găsit. Acum nu ştiu, dacă nu s-a întâlnit cu prinţul Ghasna, care trăieşte şi el ascuns în acest colţ al Indiei. Poate să fie o legătură între dispariţia oamenilor mei şi vedenia ce am avut-o noaptea trecută, i-am spus căpitanului dar el a râs de mine, cum făcea mereu, punând totul pe seama superstiţiilor mele de marinar.

Asta m-a făcut curios; totul promitea să devină o aventură aşa cum ne plăcea nouă. Compatrioţi dispăruţi, care se fereau de atenţia englezilor, un prinţ care se ascundea şi el şi, pe deasupra, o „vedenie” pe care o avusese uriaşul Petre, iată un adevărat început de roman.

— Prea bine domnule Petre. Ne întâlnim în junglă. O să-l aduc cât de curând şi pe camaradul meu. Deci la revedere!

— La revedere d-le Bertram şi cele mai sincere mulţumiri, îmi zise ciudatul german. Sunt foarte bucuros că domnii vor

să vină. Acum simt cum îmi renasc puterile şi speranţele de a-i revedea, pe căpitan, pe fiul său şi pe domnul doctor.

Mă uitai după blajinul uriaş, cum intră în mulţimea pestriţă cu pasul repezit acum legănat, apoi se pierdu într-o străduţă laterală care cotea spre vest.

— Ei Pongo, spusei bine dispus, în timp ce mergeam repejor cu credinciosul meu tovarăş spre casa şefului de poliţie. Se pare că am dat de o chestie drăguţă. Cum ţi-a plăcut concetăţeanul meu? Preţuiam mult instinctul şi judecata lui Pongo, care avea, în special cu referire la oameni, un simţ foarte fin. Pongo încuviinţă zise.

— Masser Petre, fie om bun! Pongo se bucură, ajută pe el, caută oamenii săi.

— Da, Pongo, mă bucură că aud asta. Asupra mea a făcut o impresie deosebită, deşi se pare că între el şi căpitanul său pare ţesută o pânză de mister. Sunt curios ce va spune Marian cu privire la asta, dar în nici un caz nu trebuie să scăpăm vreun cuvinţel şefului de poliţie Henderson sau oamenilor săi, cu privire la întâlnirea noastră.

— Pongo tace, mă asigură uriaşul.

Curând am ajuns la casa lui Henderson Marian tocmai terminase de împăiat pieile de animale, în timp ce Henderson mai era încă la serviciu, aşa că puteam părăsi casa fără să fim observaţi. Atâta timp cât am fost în casă, nu am spus nimic din cele ce ni s-au întâmplat, deoarece peste tot în jurul nostru mişunau servitorii. Îi întâlneam pretutindeni, fie pe coridor, fie când mergeam dintr-o încăpere în alta. Păreau să fi pus stăpânire pe toată casa unde locuiam. Se prea poate ca Henderson să-i fi folosit chiar ca spioni, pe lângă musafirii sau vizitatorii săi. Aceştia puteau aduce servicii importante şefului de poliţie, fără să atragă atenţie vreunei persoane.

Marian păru să citească pe faţa noastră că s-a petrecut ceva ciudat chiar înainte de a-l invita la o plimbare. Fără o vorbă se ridică şi părăsi casa unde noi locuiam. Păstrai tăcerea până străbăturăm zona întinsă a grădinii şi când ne aflarăm în plină stradă şi după ce mă asigurai că nici unul din credincioşii servitori ai lui Henderson nu ne urmăresc, îi povesti prietenului meu amănunţit aventura noastră cu uriaşul german Petre. Marian tresări vizibil când menţionai numele căpitanului marinarului, apoi strigă cu vioiciune:

— Bertram nu-ţi aminteşti că, odată pe când eram la Singapore la clubul marinarilor englezi s-a vorbit de un anumit căpitan Farrow?

— Cum să nu! Era vorba de submarinul pirat, cum îl numeau ei. Dar Marian, asta ar fi într-adevăr o stranie

întâmplare, dacă am întâlni aici acest om remarcabil şi îndrăzneţ, de care însăşi englezii vorbesc cu multă admiraţie şi consideraţie. Păcat că nu m-am gândit de la început că era vorba de acelaşi căpitan.

— Nu, mai bine aşa, replică Marian. În primul rând, nici nu ştim dacă este într-adevăr aici, apoi dacă i-ai fi menţionat numele lui Petre, l-ai fi pus în încurcătură pe acesta, când va înţelege că ştim despre cine este vorba. Dar am impresia că am vorbit prea mult şi prea tare. Individul care tocmai a trecut a tresărit vizibil când am pronunţat numele căpitanului Farrow, respectiv despre submarinul pirat. O să mă întorc pe neobservate puţin îndărăt să-l urmăresc.

Eu nu prea acordam atenţie rarilor trecători pe care îi întâlneam în calea noastră. Depăşisem strada principală plină de animaţie şi cotisem spre vest, printr-o străduţă laterală.

— L-am privit cu atenţie, observă Marian înciudat, ne urmărea. Trebuie, neapărat, să scăpăm de el, căci după aparenţe pare să fie un ofiţer englez în civil şi nici chipul său nu-mi spune nimic bun! Cred că nu s-ar da în lături de la nimic să-l facă nevătămător pe căpitanul Farrow odată pentru totdeauna.

— Ah, asta-i cam neplăcut ce-i drept. Dar cum să ne scăpăm de el? Mi-ar părea extrem de rău dacă printr-o faptă necugetată am periclita viaţa şi siguranţa acestui om viteaz şi destoinic, care e căpitanul submarinului. Dacă am încetini? Când ne-ar ajunge poate ne-om lămuri şi ne-om da seama ce vrea de la noi.

— La asta nu vreau să mă gândesc pentru că ar fi în avantajul său, zise Marian. În această împrejurare ne-ar fi greu să ne justificăm şi am da naştere la bănuieli deoarece noi suntem cetăţeni germani, iar ei sunt compatrioţi de ai noştri.

— Da, asta cam aşa-i. La asta nu m-am gândit. Dar cum să scăpăm totuşi de el, izbucnii eu.

— Hai repede la stânga pe străduţa aceasta laterală. Să-l ademenim acolo ca să nu mai ştie în ce direcţie să o ia. Ne va trece nouă ceva prin cap cum să-l dezorientăm mai departe. Ne făcurăm că examinăm cu atenţie clădirile vechi ale oraşului. Da, puteam spune că aveam noroc, existau multe şi interesante clădiri vechi indigene, pe care le examinam curioşi.

— Ia te uită acolo, clădirea aceea veche pare extrem de interesantă cu frumoasa ei uşă de bronz, ce duce la un templu vechi. Trebuie să o privim mai cu atenţie şi la întoarcere. Marian, aici la stânga, pare că se deschide iar o străduţă.

— Da, repede pe aici! Ne urmăreşte încă, dar distanţa s-a mărit. Uite colo pare să fie casa unui giuvaergiu. Hai să intrăm în magazin, apoi prin grădină vom ajunge cu siguranţă într-o stradă laterală sau paralelă şi, înainte ca urmăritorul nostru să ne descopere urma, vom fi scăpaţi de el. Înainte ca urmăritorul nostru să fi dat colţul, noi am fost în magazinul giuvaergiului. Acesta se uita la noi foarte mirat, când Marian fără a-i spune o vorbă îi aruncă o monedă de argint, apoi trecu rapid prin micul magazin către o încăpere din spate, sări printr-un gemuleţ direct în grădina a cărui desiş ne asigura o bună ascunzătoare. Eu făcui acelaşi lucru. Dar Marian nu se opri. Am străbătut în fugă mica grădină, sărirăm nişte tufişuri mai înalte care dădeau în grădina casei vecine până am ajuns la casa indianului de vizavi, ce era paralelă cu strada giuvaergiului. Aici am avut noroc întrucât grădina continua pe ambele părţi ale casei, astfel încât era floare la ureche s-o ocolim, pe oricare parte am fi vrut. Prin asta îngreunam urmărirea noastră de către ofiţerul englez, care trebuia să ghicească calea pe care am urmat-o, căci atât la stânga cât şi ia dreapta erau case a căror grădini duceau spre vest. Ne aflam aşadar în mijlocul unei largi poteci prin grădina care spre stânga sau spre dreapta ducea spre vest. Neobservaţi o luarăm prin faţa grădinii pe strada paralelă, pe care o străbăturăm în fugă. Încă o dată dădurăm colţul pe o altă stradă apoi am ajuns în sfârşit într-o stradă mai largă, care străbătea întreg oraşul de la est la vest. Aici ne amestecarăm printre trecători şi ne urmarăm drumul liniştit către vest. Marian se mai uita în spate din când în când, dând mulţumit din cap. Englezul ne pierduse urma.

De astă dată am fost mai prevăzători. Nu mai vorbirăm de loc de căpitanul submarinului, în persoana căruia îl bănuiam pe misteriosul căpitan Farrow, ca să nu mai atragem un pericol nevăzut asupra noastră. În sfârşit lăsarăm în urma noastră oraşul, doar puţini trecători mai erau de văzut, care şi aceştia dispărură în curând spre câmpiile cultivate din afara oraşului spre dreapta şi spre stânga deopotrivă. Înaintea noastră mergea o căruţă hodorogită trasă de un zebu, acoperită cu scânduri. De abia o ajunserăm că Marian se întoarse brusc strigându-ne:

— Repede în căruţă! Daţi-i drumul, pot să mă înşel, dar eu cred că este mai bine aşa.

Pongo ajunse din doi paşi căruţa şi fără să spună o vorbă, dădu scândurile la o parte. Din fericire căruţa nu era încărcată prea tare, aşa că am avut loc pentru a ne ascunde. Ajutaţi de Pongo ne aruncarăm la fundul căruţei, iar uriaşul

negru ne acoperi repede cu scândurile şi cuvertura ce o găsirăm acolo. Conducătorul căruţei nu băgă de seama urcatul nostru în căruţă din cauza zdruncinăturilor şi legănatului acestui mijloc de transport. Roţile neunse făceau un asemenea concert că toate zgomotele din jur păreau nimic în faţa acestuia. Mi-am apropiat gura de urechea lui Marian şi i-am şoptit:

— Ce s-a întâmplat?

— Am văzut un automobil care a apărut dintre maşini. Poate că englezul bănuieşte că intenţionăm să părăsim oraşul prin partea de vest aşa că a luat la repezeală un automobil. Ia te uită ce repede vine încoace!

Bertram dădu cu băgare de seamă puţin scândurile în lături, astfel încât să deschidă o mică crăpătură pentru a putea vedea, într-adevăr un automobil se apropia cu repeziciune şi avea un singur pasager, englezul nostru. Ne temeam să nu-i ceară şoferului să oprească şi să cerceteze căruţa, dar din fericire nu-i dădu prin cap aşa ceva. Nu aruncă nici o privire mijlocului nostru de transport ci zori şoferul automobilului său de culoare deschisă, tot înainte. Acum îmi adusei aminte că încă în oraş fiind, ne-a depăşit un automobil de culoare deschisă, cam pe unde se terminau ultimele case ale oraşului, automobil care se grăbea spre vest.

— Foarte bine, îi scăpă lui Marian când automobilul ne-a depăşit. Acum să rămânem liniştiţi în căruţă, până la locul unde Petre ne aşteaptă… Indianul se întoarse deodată şi se uita din cale afară de mirat la noi.

— Ah, e cam neplăcut. Trebuie să-i astupăm gura bravului căruţaş cu o monedă de argint. Fără îndoială mirarea sa era îndreptăţită, iar când Marian se târî spre căruţaş acesta făcu o tentativă de a sări din căruţă. Dar prietenul meu a fost mai rapid şi-l prinse cu îndemânare de faldurile veşmântului său lung. Discuţia care a urmat a fost scurtă şi mulţumitoare pentru ambele părţi, aşa încât Marian se întoarse la locul său, iar indianul rămase liniştit în faţă.

— S-a făcut, exclamă el. Rămânem în căruţă până ajungem la locul stabilit. Cred că acum ne-a pierdut urma cu desăvârşire, dacă englezul n-o să-l întrebe mai târziu pe căruţaş. Trebuie doar să-şi fi dat seama că s-a înşelat şi se poate întoarce înapoi.

— Da, adevărat, dar între timp noi vom fi dispărut de mult în junglă, înainte să prindă de veste indianul. Dar iată am şi ajuns în junglă, acum trebuie să fim atenţi. Cred că-i mai bine să sărim acum din căruţă. Înaintasem în tufişurile dese

cam vreo 30 de metri. Din prevedere ne uitarăm încă odată spre căruţaş, iar înainte ne uitarăm să vedem dacă nu cumva ofiţerul englez, care era foarte încăpăţânat face cale întoarsă, apoi sărirăm repede din căruţa indianului. Indianul nu se întorsese, aşa că puteam spera că vom putea dispare neobservaţi.

Perseverenţa englezilor ne era bine cunoscută, aşa că puteam considera că ofiţerul englez, care era un bărbat zvelt şi cu faţa energică, va face tot posibilul să ne ia din nou urma. Ne îndepărtarăm din mijlocul drumului şi cotirăm pe partea stângă pe marginea junglei, mergând pe lângă copacii mai mici. Mai merserăm cam 30 de metri înainte, când din spatele unor arbuşti auzirăm deodată voce bine cunoscută a lui Petre.

— Veniţi aici, domnii mei! V-am recunoscut imediat. Bună ziua domnule Marian, am auzit atâtea despre dumneavoastră. Vreţi să mă ajutaţi să-mi găsesc căpitanul?

— Cu dragă inimă domnule Petre, zise Marian prietenos şi-i scutură mâna cu putere, după ce-l examinase o clipă cu atenţie. Am dreptate că numele căpitanului dumneavoastră este Farrow?

Imediat mâna lui Petre lunecă spre teaca pistolului, în timp ce faţa i se schimonosi de furie.

— Lăsaţi-vă pistolul la locul lui spuse Marian liniştit. Puteţi să ştiţi că noi niciodată n-o să ne trădăm compatrioţii. Dimpotrivă vrem să vă ajutăm. Şi dacă am pronunţat numele căpitanului dumneavoastră nu-i de mirare, deoarece la clubul ofiţerilor din Singapore am auzit vorbindu-se de dânsul, iar prietenul nostru mi-a povestit despre dumneavoastră şi de teama de a nu întâlni englezi; am bănuit imediat despre cine este vorba, încă din Singapore mi-a stârnit interesul atât căpitanul cât şi destoinicul lui echipaj.

— Aşa mai merge, vă rog să-mi scuzaţi gestul cu pistolul, dar noi suntem într-o situaţie foarte periculoasă, se scuză Petre. Suntem în elementul nostru doar pe mare, doar acolo ne simţim în siguranţă. Dar căpitanul împreună cu fiul său şi cu doctorul au dispărut, aşa cum v-am spus şi vă rog să ne ajutaţi domnule Marian.

— Dar bineînţeles, domnule Petre. Când compatrioţi de ai noştri sunt la ananghie, îi ajutăm cu o deosebită plăcere. Acum vă rog să-mi povestiţi de la început tot ce s-a întâmplat, dar nu treceţi nimic sub tăcere, deoarece poate fi foarte important. Puteţi fi încredinţat că orice secret va fi bine păstrat.

— Da, ştiu asta, domnule Marian. Vă rog numai să mai înaintăm în desiş, că aici nu suntem încă în siguranţă. Vă voi arăta ascunzătoarea noastră în care stăm de patru zile. Dacă nu ar fi fost acea vedenie!

Uriaşul Petre se întoarse şi porni înainte pe mica potecă şerpuitoare, ce ducea printre liane şi tufişuri cu spini ascuţiţi. Marian clătină din cap şi râse, gândindu-se că uriaşul Petre a căzut în ghearele superstiţiei, atât de specifică marinarilor veterani.

II.
O POVESTE CIUDATĂ.

PRIVEAM CU ADEVĂRATĂ PLĂCERE cu câtă uşurinţă se mişca Petre. Pe lângă puterile uriaşe trebuia să dispună şi de o îndemânare ieşită din comun şi fără să vreau făcui o comparaţie între acesta şi Pongo al nostru.

Băgai de seamă că evita cu bună ştiinţă să rupă lianele şi mărăcinişul ce bloca poteca pe alocuri, ci le îndoia cu atenţie să nu le rupă, pentru ca poteca să facă impresia că nu a fost de mult folosită. Natural că Pongo al nostru îl depăşea în forţă, îndemânare şi experienţă mai ales în junglă, dar cu toate acestea era uimitor că acest matroz se mişca atât de îndemânatic şi înţelept în junglă, deşi elementul lui natural era apa, adică marea. Aşa cum ne spusese, după o jumătate de kilometru ne găsirăm într-un luminiş larg, din mijlocul junglei, de jur împrejur desişul străjuia ca un zid verde întunecat, dar de nepătruns, în interiorul luminişului pe întreaga suprafaţă erau împrăştiate bucăţi de stâncă mari şi mici, printre care Petre uriaşul ne conduse, până la marginea unei peşteri a cărei pereţi păreau tăiaţi în stânca de granit. Catastrofa naturală străveche părea să fi creat la marginea acestui luminiş peştera. Mă mirai peste măsură, de unde ştia misteriosul căpitan Farrow aşa de bine locurile acestea. De asemeni Marian făcu o mutră mirată când Petre după ce ne conduse o bucată bună pe lângă peşteră, depăşi un bloc mai mare de stâncă, ce parcă ne închidea drumul, coborî brusc pe o mică cărăruie ce-n pantă lină, şerpuitoare ducea în peştera propriu-zisă. După ce am atins în sfârşit fundul peşterii care se afla la o adâncime de aproape douăzeci de metri, Marian se întoarse spre marinar şi-l întrebă:

— De unde şi cum aţi ajuns să cunoaşteţi atât de bine regiunea domnule Petre? Sau aţi mai fost pe aici?

— Nu domnule Marian, suntem pentru prima dată aici, un bun prieten de al nostru, prinţul Ghasna ne-a rugat să venim.

Trebuia să ne întâlnim la Calcutta, dar în locul lui veni un verişor şi, deşi vasul nostru se afla la Calcutta, el ne zori să venim aici. Prinţul se afla sub bănuiala englezilor ca un posibil domnitor şi deci duşman ai ordinii de drept şi era el însuşi căutat. De fapt este numai o pură calomnie iniţiată de vărul său, care domneşte în prezent sub aripa ocrotitoare a englezilor peste micul stat al prinţului. Noi l-am întâlnit pe prinţ pe una din insulele mării Flores, unde am întâmpinat împreună multe aventuri şi de aceea ne-am grăbit să venim aici pentru a-i acorda tot sprijinul nostru. L-am aşteptat însă zadarnic, iar acum a dispărut căpitanul cu fiul său George şi doctorul.

Mă simţeam tot mai mult atras de Petre, care ne-a făcut o impresie foarte bună. Bănuiam că aceşti oameni duceau o viaţă extrem de interesantă şi poate întâmpinaseră aventuri comparabile cu ale noastre, dacă nu le întreceau chiar; şi părea să nu mă fi înşelat.

Petre ne conduse de-a curmezişul văgăunei, a cărei podea părea să fie de asemenea construită din blocuri masive de stâncă, unele de dimensiuni impresionante, întreaga peşteră atingând cel puţin dimensiunile unei case şi aici am avut altă surpriză. Partea nordică a peretelui peşterii părea sculptată de o mână omenească, cu o migală şi uimitoare perseverenţă s-au săpat în granit ca într-o ţesătură, o operă de artă ce-i reprezenta pe Burtă în diferite chipuri. La o înălţime de patru metri se boltea un intrând de forma unei jumătăţi de arc. Un anume obiect părea să-şi fi avut acolo locul. Dacă peretele neted de stâncă n-ar fi reprezentat aici chiar capătul nişei, s-ar fi putut bănui conturul unei uşi.

— Aici a apărut, murmură Petre. Dacă căpitanul m-ar fi luat în serios, n-ar fi dispărut fără urmă.

— Cine a apărut aici, domnule Petre, întrebă Marian.

— O femeie, spuse cu sfială Petre. Era îmbrăcată toată în alb şi se mişca ciudat. Era de-a dreptul caraghios să-l vezi pe Petre cum se trudea să-şi mişte braţele deasupra capului, în cel mai graţios mod posibil, spre a imita mişcările vedeniei, dar nouă numai de râs nu ne ardea. Dacă Petre văzuse bine, aici aveam de-a face cu o dansatoare tipică indiană, dansatoare în templu. Dar cum putea să cadă pradă imaginaţiei acest brav marinar. Trebuie să fi văzut foarte bine mişcările dansatoarei şi nu era de mirare că putea să le imite atât de fidel.

— Ei, aţi văzut o dansatoare de templu, domnule Petre spuse Marian gânditor. Când s-a întâmplat asta?

— Ieri noaptea, domnule Marian. Am preluat tocmai veghea a doua, după George, fiul căpitanului. Era o noapte senină, cu lună, nişa părea luminată pe jumătate, aşa că cealaltă jumătate a rămas ascunsă vederii mele. În această lumină a apărut dansatoarea cu mişcările ei ciudate, apoi dispăru din nou, în jumătatea neluminată. De patru ori la rând a apărut şi a dispărut, dar eram aşa de năucit că nici prin minte nu mi-a dat să-mi trag pistolul de la brâu. Când m-am hotărât să păşesc spre nişă şi luminai cu lanterna mea de buzunar, nu mai era nimic de văzut. Îmi continuai veghea, până la sfârşit, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Când îmi predai schimbul doctorului şi-i povestii întâmplarea aceasta râse de mine şi a fost de părere că am visat. Chiar şi căpitanul m-a luat peste picior azi de dimineaţă, dar se pare că am avut dreptate, dansatoarea ne-a adus nenorocirea.

— Ei, domnule Petre, până acum nu s-a întâmplat nici o nenorocire îi linişti Marian. Poate că au motive bine întemeiate şi au fost nevoiţi să dispară căpitanul împreună cu fiul său şi cu doctorul, cine ştie, poate o să-i vedem foarte curând.

— Nu prea cred asta, domnule Marian. De ar fi aşa mi-ar fi dat de ştire cu siguranţă. Şi în afară de asta, am găsit urmele paşilor căpitanului la intrarea în peşteră. Trebuie să se fi întâmplat o nenorocire.

— Arătaţi-ne şi nouă, poate descoperim noi urme, îi zori grăbit Marian. Petre ne conduse cam douăzeci de metri spre apus, de-a lungul şi paralel cu marginea peşterii. De aici se vedeau foarte bine figurile artistice cioplite în piatră ale miticului Budha, precum şi diverse zugrăveli. Petre merse spre o deschizătură îngustă, la o oarecare înălţime.

— Aici este gaura de intrare în peşteră şi aici am descoperit urmele picioarelor căpitanului, zise el arătând spre un loc alături de deschizătura săpată în stâncă. Examinarăm cu atenţie pământul, de sub deschizătură, mai ales Pongo îşi dădu toată silinţa să descopere cu ochii săi ageri şi încercaţi eventualele urme. Se aplecă în jos, dar după câteva momente, se înălţă iar în picioare.

— Maser, aici albi atacaţi de indieni şi duşi afară. Maser poate singur vede, spuse el, arătându-ne câteva fărâmituri de stâncă zdrobite de cizme, confirmând prin aceasta că ar fi vorba de europeni. Arătă apoi printre câteva bucăţi mai mari de stâncă care păreau să se fi dislocat în urma unui cutremur important din zonă, o urmă ce părea provocată de târârea unui corp greu. După care ridică o fâşie de veşmânt de culoare albă, din cele care le purtau indienii. Probabil era

rezultatul unei lupte corp la corp între răpitorii indieni şi căpitanul şi camarazii săi.

— Ei, vedeţi deci, domnii mei exclamă cu tristeţe uriaşul Petre. Ştiam eu că această dansatoare ne aduce numai nenorociri. Dar cine stă în spatele întregii afaceri?

— Asta nu-i greu de ghicit, a fost de părere Marian. Ne-aţi povestit de vizita pe care căpitanul Farrow voia s-o facă prinţului Ghasna, care se aţine prin preajma locului. Nu vi se pare că îndărătul întregii afaceri cu răpirea stă tocmai vărul, actualul domnitor? El are doar toate motivele să-i facă să dispară atât pe prinţul Ghasna cât şi pe cei care vor să-l ajute.

— Da, poate că aveţi dreptate, se dădu bătut Petre. Dar ce facem mai departe? Să dăm de ştire englezilor, întreaga întâmplare?

— Nu cred că ar servi cauzei, observă Marian. Când îi vor descoperi englezii, viaţa lui liberă şi frumoasă va lua sfârşit. După cum se povestea la clubul ofiţerilor din Singapore, căpitanul Farrow este căutat ca fiind comandantul submarinului pirat. Aşa că-i mai bine să uităm de englezi şi să încercăm să facem noi cum este mai bine.

— Dacă ar fi posibil, dar în situaţia asta nu prea văd ce s-ar mai putea face, oftă adânc Petre.

— Puteţi să vă bazaţi pe ajutorul nostru. Din cele scrise în ziare despre noi v-aţi putut da seama că puteţi pune baza pe noi. Englezii nu ar putea face mai bine.

— Asta aşa-i, spuse uriaşul Petre cu însufleţire. Aţi ajutat dumneavoastră şi autorităţile engleze, acolo unde aceştia au eşuat. Da, mă încredinţez dumneavoastră pe de-a întregul domnii mei, de unde începem?

— Să vedem cât de mult ne putem lua după urme. Păcat că i-am lăsat pe Maha al nostru în casa şefului de poliţie. El i-ar fi luat cu siguranţă urma căpitanului, de vreme ce semnul întipărit aici îi aparţine, fără îndoială. Dar poate Pongo, să mai găsească noi urme.

Pongo cercetă atent pământul. Încet străbătu cale înapoi şi eram absolut siguri că va descoperi orice urmă, oricât de slabă sau neclară ar fi fost, cu condiţia ca ea să existe.

De câteva ori ne arătă mici pietre, sparte care trebuie să fi căzut din rostul lor, iar Pongo cu minunatul lui simţ reuşi să găsească urmele atât de neclare şi puţine cum erau acestea.

Pongo se opri înainte misterioasei nişe, în care-i apăruse lui Petre dansatoarea indiană. Privi cu atenţie pământul făcu câţiva paşi mai departe, apoi veni şovăielnic înapoi, ridicând capul spuse:

— Aici urmele încetează maser. Indieni cu prizonieri dispar!

— Ah, ceva asemănător am bănuit şi eu, exclamă Marian cu mulţumire în glas. După cum spunea Petre că dansatoarea a apărut şi a dispărut brusc, m-am gândit că trebuie să fie o uşă secretă. În inima stâncilor trebuie să se găsească încăperi, altfel nici încrustările artistice ale zeului indian nu ar fi avut rost. Ba mă încumet să afirm că-n măruntaiele stâncilor se găseşte un templu, locuit chiar de preoţii săi. Cum ar fi ajuns aici dansatoarea indiană în această peşteră uitată de lume? Haideţi să căutăm cu luare aminte uşa secretă şi închizătoarea ei, dar între timp, Petre trebuie să fiţi cu ochii în patru ca să nu fim surprinşi, pentru că trebuie să vă spun că am fost urmăriţi de un ofiţer de poliţie englez în civil. Asta s-a întâmplat când am menţionat, neprevăzători numele căpitanului Farrow discutând pe stradă.

— La naiba, deşi nu am comis nici o infracţiune, toate ţările combatante în război ne vânează mereu prin toate mijloacele. Să intru mai adânc în deschizătură aceasta, poate descopăr la timp dacă vine cineva.

— Bine, când suntem gata vă dăm de ştire printr-un fluierat, atunci veniţi imediat. Petre dispăru după stânci, în timp ce noi examinam din nou cu atenţie pământul din faţa nişei, precum şi peretele stâncos din spate. Granitul era tăiat atât de bine Încât nu se vedea nici o fisură, deşi ne-am uitat atent la peretele stâncos la lumina lămpilor noastre de buzunar.

— Hm, aş fi preferat să am de-a face cu un perete stâncos vertical, atunci am fi găsit mult mai repede uşa secretă. Aici pare să nu existe nimic, în construcţia lui.

— Aşa se pare, dar atunci pe unde a dispărut dansatoarea, apoi căpitanul şi camarazii săi? E posibil ca întreg peretele să fie mobil. Ar fi într-adevăr interesant spuse Marian. Scoţându-şi pistolul din cartuşiera atârnată de şold, ciocăni cu acesta în jurul nişei stâncoase.

— Ah, sună promiţător! Şi aici sunt mici pietricele ce par să fi fost sparte de cizmele unor europeni. Deci intrarea trebuie să fie pe aici, ascunsă în peretele stâncos. Un fluierat ascuţit şi pătrunzător ne sfredeli urechile. Ei, pare să fi fluierat Petre. Ne întoarserăm grabnic, tocmai la timp ca să-l vedem pe Petre care apăru brusc în deschizătura stâncii.

— Vin englezii, domnilor, strigă el agitat. Am văzut şase poliţişti în uniformă sub conducerea unui civil, care tocmai coborau mica cărăruie ce duce aici.

— La toţi dracii, englezul ne-a dat de urmă, strigai eu înspăimântat. O să înconjoare întreaga vale. Ce-i de făcut? Nu ne-ar servi la nimic dacă ne-am ascunde aici, în spatele stâncii. Dac-ar putea dispare cel puţin Petre, nouă nu ne-ar putea face nimic.

— O să încerc să urc singur peretele stâncos, după care voi dispare în junglă, ne propuse Petre.

— Nu va servi la nimic, căci înainte de a fi sus, englezii vor fi aici. Pe de altă parte deveniţi şi mai vizibil dacă vă căţăraţi sus.

— Şi o să mă aresteze imediat. Englezii au dat deja un mandat de arestare pentru fiecare membru al echipajului spuse Petre cu tristeţe. Cine ştie, dacă o să-i mai văd pe căpitan şi pe George. În tonul descurajat al lui Petre, vibra dorinţa aprinsă de libertate pe care o dorea pentru căpitan şi fiul acestuia. Pe moment nu-i puteam da nici un sfat. Chiar şi pentru noi situaţia devenea neplăcută. Dacă englezii ne-ar fi găsit aici împreună cu Petre, pe care îl căutau cu îndârjire, am fi intrat şi noi la bănuială. Şi în ciuda numeroaselor servicii pe care le-am adus autorităţilor anglo-indiene am fi fost reţinuţi şi cercetaţi sever.

— Dacă am găsi acum intrarea secretă, scrâşni eu înfuriat, întorcându-mă brusc şi privind fix nişa săpată în stâncă. Şi încremeni de uimire! Peretele neted, de stâncă, în care era săpată nişa, se deschidea încet într-o parte.

— Marian ce se întâmplă? şoptii eu. Numai o clipă privi Marian, spaţiul întunecat care se mărea din ce în ce mai mult apoi exclamă:

— La ciocănitul meu, trebuie să se fi deschis! Bineînţeles că vom intra, nu vrem să cădem în mâna poliţiei engleze. Poate reuşim de data asta să ne atingem scopul şi să-l eliberăm pe căpitanul Farrow.

— Dar precis este o capcană! obiectai eu.

— Bineînţeles că este, trebuie numai să fim cu ochii în patru să nu fim atacaţi prin surprindere. Vor să ne ia ostatici, repede să nu observe englezii, unde dispărem.

Marian îşi aprinse lanterna de buzunar şi lumina lămpii sale străbătu întunecimea din peşteră care devenise suficient de mare ca să permită unui om să se strecoare înăuntru. Întregul perete al nişei se deschise precum o uşă în interior şi era foarte probabil ca îndărătul acesteia să se găsească indieni care să ne atace imediat ce am fi pătruns înăuntru. Dar Marian avea dreptate nu exista altă alegere.

— Mă duc primul înăuntru, şopti Marian. Dacă în spatele zidului mobil se găsesc indieni, voi încerca să-i ţin în şah cu

pistolul. Pongo tu urmezi! Uriaşul negru se şi năpusti în spatele lui Marian, care dintr-un salt dispăru cu pistolul ridicat înăuntru, iute ca fulgerul brăzdă cu conul de lumină al lămpii sale întunericul şi în timp ce Pongo îl urmărea, Marian ne chemă:

— Repede cu toţii înăuntru! Nu pare să fie nimeni.

Ne grăbirăm să-i dăm ascultare, întrucât englezii puteau să apară în orice clipă. De abia păşi Petre după mine, că peretele de stâncă se închise. După cum am putut să-mi dau seama acesta părea să fie de cel puţin zece centimetri grosime. Mă înfiorai.

III.
TEMPLUL DIN PEŞTERĂ.

M-A ÎNGROZIT ÎNCHIDEREA BRUSCĂ a peretelui mobil de îndată ce am păşit cu toţii înăuntru. Acest lucru arăta că am fost observaţi şi aşteptaţi. Ne-am oprit şi am lăsat lumina lămpii noastre să alunece de jur împrejur. Gangul din faţa noastră avea grosimea nişei din stâncă, cu plafonul înclinat, în afară la fel ca plafonul nişei.

M-am întors să examinez peretele din piatră, ce servea drept uşă de intrare. Era atât de bine lucrată încât abia am putut distinge contururile acesteia. Nu se vedea nici un arc sau lacăt aşa că trebuia să fie undeva ascunse, îndărătul peretelui… De unde şi cum puteau să ne supravegheze sau posedau indienii asemenea instrumente care le permitea supravegherea noastră de la distanţă? Nu am putut descoperi nici un loc în spatele căruia să poată sta ascuns un om şi era de mirare că uşa s-a închis imediat ce am păşit înăuntru.

— Să mergem mai departe. Băgaţi de seamă să nu cădeţi într-o capcană, şopti Marian.

— Linişte, am spus eu. Afară sunt englezii.

O voce ascuţită răzbătea din afară. Părea a fi vocea ofiţerului civil care ne-a urmărit şi pe care îl bănuiam a fi ofiţer englez. Şi imediat bănuielile noastre se dovediră întemeiate, când o voce plină de respect spuse:

— Domnule căpitan, cred că indianul s-a înşelat, pe aici nu-i nimic de văzut.

— Trebuie să fie aici, zise căpitanul cu asprime. Înainte, cu toţii! Poate că stau ascunşi îndărătul peretelui de stâncă. Îmi împrăştiaţi-vă, între timp eu o să examinez mai cu atenţie peretele. Auzirăm clar paşii poliţiştilor care se împrăştiau în două grupe, la stânga şi la dreapta, dar spre spaima mea am înţeles cum căpitanul englez se îndrepta spre nişă şi ciocăni

cu un obiect tare în peretele în spatele căruia stăteam noi. Fără voia mea mă proptii cu spatele de perete, căci dacă s-ar fi deschis am fi fost pierduţi, poliţiştii ne-ar fi scos afară şi arestat. Dar peretele nu se mişcă. N-am înţeles de ce şi în nedumerirea mea am privit spre Marian şi el ridică neputincios din umeri. Afară se auzi vocea căpitanului:

— Nu are rost să mai căutaţi. Rămâneţi aici, ştiu ce trebuie făcut. În cel mult două ore sunt înapoi. Puneţi pază aici lângă nişa asta şi luaţi aminte şi nu păşiţi în spatele stâncii chiar dacă s-ar deschide o poartă. Dispozitivul din stâncă este cunoscut de generaţiile mai vechi, iar indienii se pricep de minune să ne întindă o cursă.

— Domnule căpitan, am descoperit o mică peşteră unde se pare că au locuit oameni, pături şi cutii goale de conserve!

— Aha, extrem de interesant. Rămâneţi aşadar aici şi băgaţi bine de seamă. Trei oameni să stea de pază la peretele de stâncă, ceilalţi la peşteră, să vă puteţi păzi mai bine de surprizele neplăcute ce s-ar putea ivi. Dacă totul merge bine, sunteţi buni de promovare în grad.

— S-a înţeles domnule căpitan, vom fi cu băgare de seamă, strigară poliţiştii. Apoi se făcu linişte şi Marian ne şopti:

— Căpitanul pare a fi un om foarte energic, el va găsi cu siguranţă uşa secretă şi o va deschide, chiar cu forţa dacă va fi nevoie. Trebuie neapărat să-l găsim pe căpitanul Farrow. Aşadar înainte! Şi fiţi atenţi.

Eu încheiam micul nostru convoi, la câţiva metri înainte mea păşea Petre. Dacă se deschidea brusc o trapă înaintea camarazilor mei puteam sări repede înlături şi să le vin în ajutor. Gangul în care am păşit avea o lungime de aproape treizeci de metri. Îţi storcea puterea să construieşti o astfel de trecere prin stânca de granit, dar mâna de lucru indiană era ieftină, mai cu seamă când servea unui scop religios. Că servea unui asemenea scop am avut dovada când am dat peste chipurile lui Budha încrustate în stâncă.

Dintr-o dată se lumină în jurul nostru, fâşii de lumină palidă ne înconjurară şi în curând zărirăm conturul gangului înainte ca lumina lămpilor noastre să-l atingă.

— Aha, dăm de ieşire! Nu stingeţi lanternele ci îndreptaţi fascicolul de lumină în jos, să nu dăm de niscaiva trepte secrete, ne şopti Marian încetişor, privind mirat spre capătul gangului. Pas cu pas ne strecurarăm înainte. Deodată Marian se opri brusc şi o exclamaţie de uimire îi scăpă, deodată.

Când mă apropiai de micul nostru grup, camarazii mei tocmai ieşiseră din gang şi am rămas surprins să văd în faţa

din nou o grotă, ai cărei pereţi erau mai înalţi decât ai celei pe care am părăsit-o. În faţa noastră la aproximativ trei metri domina un bloc de stâncă impunător. De-a curmezişul acestui bloc înalt ducea un tunel care se deschidea atât la dreapta cât şi la stânga.

— Să-l înconjurăm, propuse Marian încet, dar să nu ne despărţim. S-o luăm prin dreapta!

În aceeaşi ordine ca mai înainte păşirăm şi străbăturăm gangul. Aici pătrundea foarte puţină lumină întrucât blocurile de stâncă din jur păreau că se înălţau la cel puţin treizeci de metri. În mod curios, păşeam pe un teren foarte neted. Nici o piatră nu era aruncată la întâmplare şi aveai impresia că o armată de oameni harnici ar fi lucrat încontinuu pentru păstrarea curăţeniei. Când atinserăm colţul am băgat de seamă că gangul ducea mai departe. Blocul de granit a fost depăşit, deoarece gangul ducea la dreapta blocului de granit cu aproximativ treizeci de paşi în lungime şi avea cam aceeaşi înălţime.

— Ciudat, murmură Marian când furăm la capătul gangului pe care îl străbătuserăm, nu pot găsi nici o ieşire din această stranie construcţie. Poate că secretul să fie închis tocmai în blocul de piatră din faţa noastră… Aha, acolo sus cam la zece metri se zăreşte o geană de lumină ieşind din interiorul blocului. Acum de am găsi intrarea.

— Vreţi să spuneţi, domnule Marian, că tovarăşii mei, căpitanul şi ceilalţi se găsesc în acest bloc de stâncă, întrebă mirat Petre. Ei am trăit noi aventuri pe care puţini oameni şi le vor fi imaginat, poate cu excepţia dumneavoastră, dar asta este cu totul nou. Aceasta îmi aminteşte de „gâtlejul Satanei” în care ne-am ascuns odată.

— „Gâtlejul Satanei”? Asta suna promiţător şi i-o spusei lui Petre uriaşul.

— Domnule Petre, după ce-l vom fi eliberat pe căpitan şi însoţitorii săi, trebuie neapărat să-mi povestiţi aventurile prin care aţi trecut, deoarece mă interesează foarte mult.

— Ei bine, întâi să avem aici succes a fost de părere Marian. Şi eu sunt deosebit de interesat să aud aventurile cunoscutului căpitan Farrow. Bănuiesc că intrarea în blocul de piatră este în faţa noastră, numai s-o găsim, poate dacă-l ciocănim reuşim să găsim intrarea. Marian păşi înainte şi cu patul pistolului său ciocăni piatra, se întoarse şi spuse mirat:

— Pare să sune a gol. Nu ştiu ce să mai spun. De fapt între atâtea crăpături şi fisuri în stâncă s-ar putea ascunde cu uşurinţă o uşă secretă. Ar pica la ţanc dacă am putea intra înainte de venirea ofiţerului englez, cu întăriri. Încă odată

lovi cu putere cu patul pistolului în stâncă. Suna într-adevăr a gol. Grosimea peretelui nu putea fi mai mare decât acea a nişei prin care am trecut. Deodată îşi îndreptă pistolul în sus şi-şi ridică mâna dreaptă. De asemeni şi eu îmi smulsei pistolul din toc şi chiar şi Petre care până acum păşise destul de paşnic, neînarmat înaintea mea, îşi trase din toc pistolul, galben, deoarece dintr-o dată se deschise o spărtură în stâncă, care se mărea mereu. O uşă masivă şi iată, a cărei contur părea să se potrivească masivului stâncos, se deschidea înăuntru. Era de-a dreptul ciudat, că din nou la ciocănitul stâncii de către Marian să se deschidă uşa pentru a doua oară. Acum şi Petre şi Marian ezitau să pătrundă înăuntru.

Neapărat trebuia să fie indieni în interiorul masivului stâncos care într-un mod oarecare să ne deschidă uşa mascată ce avea acces spre gang şi acum la intrarea din blocul de piatră. Noi trebuia să ne ferim să fim văzuţi. Îndărătul nostru erau englezii, care vor arunca în aer prima uşă folosind exploziv. Pe de altă parte aveam ţelul nostru salvarea căpitanului şi a însoţitorilor lui.

Acum Marian se adresă lui Petre.

— Ne-aţi vorbit despre întâlnirea care trebuia să aibe loc, între căpitanul Farrow şi prinţul Ghasna. Trebuie să presupunem că vărul prinţului ce-şi vede tronul ameninţat, îl ţine prizonier. Câţi însoţitori are prinţul Ghasna?

— Când ne-am întâlnit în mările sudului şi am fost luaţi prizonieri de către vânătorii de capete avea zece servitori în afară de fiica sa. Apoi i se alăturară încă cinci care veniseră din insulele unde se adăpostise prinţul, în marea Flores, alungaţi de indigeni. Cred că este însoţit de cincisprezece servitori, fără să punem la socoteală pe fiica sa Sanja.

— În aceste împrejurări ar fi o mică armată, zise Marian gânditor, pentru că îmi închipui că toţi aceşti oameni îi sunt fideli. Petre a fost întru totul de acord şi Marian zise hotărât:

— Atunci înainte, trebuie să îndrăznim şi dacă vom fi prevăzători vom putea evita un atac neaşteptat din partea indienilor. Dacă vom fi nevoiţi, să luptăm fără menajamente!

Când Marian păşi în interiorul masivului de granit, mă aşteptam la ceva îngrozitor. Un sentiment ciudat puse stăpânire pe mine, o presimţire a unui pericol iminent, care-i păştea pe camaradul meu de-mi venea să-l strig înapoi. Dar el dispăruse de mult înăuntru şi după câteva secunde lungi cât o veşnicie. Îl auzirăm exclamând:

— Dar asta-i extrem de ciudat, haideţi!

Pongo urmat de Petre şi dispărură înăuntru. Eu şovăiam încă, un sentiment apăsător de pericol nu voia să mă

părăsească. Apoi, spre disperarea mea, văzui cum uşa se închidea încetul cu încetul. Dacă mai întârziam o secundă rămâneam afară şi trebuia să iau în calcul o întâlnire cu englezii. Îmi trecu fulgerător prin minte dacă această situaţie nu era mai bună. Dar parcă mânat de instinct intrai în interiorul stâncii. Şi imediat în urma mea uşa se închise cu zgomot. Deci era acum evident că am fost ţinuţi tot timpul sub observaţie. Deschiderea înceată a uşii trebuia să înfrângă şovăiala, apoi aceasta învinsă, capcana se închidea cu zgomot. Acum am urmat noi înşine, de bună voie, calea pe care căpitanul Farrow şi însoţitorii săi au fost traşi înăuntrul stâncii. Timp de o secundă mă înfuriai pe Marian că se lăsase atras în această capcană. Tocmai cu prinţii indieni am întâmpinat noi cele mai grozave aventuri, iar acum eram din nou la mijloc, prinşi în lupta dintre două familii domnitoare duşmane.

Cum o să ne meargă acum, dacă am fi să cădem în mâinile prinţului domnitor, care pare că deţine atuurile? Păşi mecanic înainte până mă ciocni de uriaşul Petre, care se oprise brusc şi mă scuturai de gândurile mele negre ce mă năpădiseră adineaori, când rămăsei eu însumi mut de uimire.

În faţa mea se găsea un templu susţinut de coloane masive şi luminată de o lumină blândă şi misterioasă. În fundul acesteia se zărea pe jumătate vizibilă figura unui Budha uriaş de aur, printre coloane în dreapta şi în stânga mai în fată străjuind două rânduri de bănci. Drept pereţi erau blocuri de piatră netede de formă dreptunghiulară.

Marian examina cu atenţie una din aceste pietre şlefuite din marea sală a templului, întorcându-şi mirat capul când ia stânga când la dreapta sa. Am păşit pe lângă Petre şi Pongo şi mă alăturai lui.

— Marian, ce părerea ai? Te-ai aşteptat la acest templu în inima masivului stâncos?

— Nu, ca să fiu sincer, scutură el capul. Suntem obişnuiţi cu toate în India, dar asta le întoarce pe toate. O singură greşeală a făcut constructorul acestui templu şi aceasta sunt uşile secrete. Trebuia să folosească mai mult material, ca la ciocănitul pietrei să nu sune atât de gol, căci prin asta va găsi şi căpitanul englez, cu siguranţă, intrarea secretă, care duce în interiorul stâncii.

— Dar trebuie s-o deschidă cu forţa, obiectai eu.

— Bineînţeles, nici nu mă aştept la altceva. Nu cred că se va da înapoi de la nimic, deoarece el reprezintă autoritatea guvernului aici.

— Atunci trebuie să ne grăbim să-l găsim pe căpitan şi să ştergem putina, deşi nu cred că va fi prea uşor.

— Asta cam aşa-i, ba poate nici nu vom reuşi.

— Vezi parcă am avut un presentiment, când uşa secretă s-a închis, că ni se întinde o cursă. Am vrut să te reţin dar nu am mai avut timp.

— Dar bine Bertram, e vorba de salvarea unor compatrioţi. Şi tocmai pe acest căpitan Farrow ţineam să-l cunosc de multă vreme. Este un om atât de interesant, după cât mi-a fost dat să aud la clubul ofiţerilor din Singapore, încât nimic nu mă împiedecă să-l ajut.

— Ei atunci să-i dăm drumul, spusei eu resemnat. Să începem cu cercetarea templului. Mă tem că orice mişcare am face ea este supravegheată şi nu va dura mult până noi vom face o greşeală rămânând noi înşine fără apărare. Mă gândesc la capcanele de tot felul care sunt puse de indieni în acest templu vechi.

— Că vor intenţiona acest lucru nu încape nici o îndoială spuse el liniştit. Este chiar de mirare că nu au întreprins până acum nimic. Par să fie buni psihologi şi ştiu că nervii unui om cedează după o încordare mare care durează mai mult timp şi astfel poate fi mai uşor prins. Dar cu noi şi-au găsit naşul, nu pot ei să ne intimideze aşa de uşor. Despre Pongo nici n-are rost să vorbim, de asemenea nici uriaşul Petre nu face impresia unui om uşor de intimidat.

Mă simţeam într-un fel ruşinat şi bineînţeles Marian îmi simţise gândurile şi căuta să mă liniştească în felul lui.

Dar era totuşi curios că sentimentul de pericol nu mă părăsi. Şi în asemenea situaţii deznădăjduite ne-am aflat noi de multe ori. Întreaga construcţie misterioasă a templului contribuia poate la menţinerea acestei stări de spirit. Poate că enigmaticii preoţi au împrăştiat în aer un praf ce zdruncina moralul. Dar atunci ar fi simţit-o şi ceilalţi. Îl observai pe furiş, dar părea să facă o impresie atât de liniştită şi o figură atât de impenetrabilă încât crezul de odinioară mi-a fost zdruncinat. Nu era nimic de felul acesta, doar nervii mei mi-au jucat festa.

De unde stăteam puteam contempla în voie masivul chip a lui Budha.

— Dacă întreaga statuie a lui Budha este din aur pur, asta înseamnă bogăţia unui stat întreg. Dar în acest caz nu ar fi putut fi lucrată pe ascuns aşa de uşor. Dimpotrivă ea ar fi fost cunoscută de mult şi peste hotarele Indiei. Să-l examinăm mai îndeaproape. Dacă în sala templului mai sunt ascunse

alte intrări, atunci desigur că uşile secrete se vor găsi în apropierea acestei statui.

Marian scutură din cap neîncrezător, privind minunata pardosea de mozaic din marea sală a templului şi zise:

— N-aş îndrăzni să mă apropii prea mult de statuie, ci să ne ţinem mai mult la marginea statuii. În spatele nostru se auzi un zgomot hârşâit, de parcă s-ar fi deschis o trapă.

— Ei ce-a fost asta? Ne întoarserăm cu iuţeala fulgerului şi pălirăm, căci atât Pongo cât şi uriaşul Petre dispăruseră fără urmă. Îngrozit de cele întâmplate şi descumpănit mă uitai spre Marian, la faţa întunecată a acestuia care exprima o hotărâre de neclintit şi el îmi şopti:

— Se pare că cei doi uriaşi li s-au părut indienilor cei mai periculoşi potrivnici şi de aceea au fost scoşi din circulaţie primii. Sau poate am avut pur şi simplu mai mult noroc, noi doi, că n-am fost în apropierea unei trape. Duşmanii noştri au aşteptat mult până a acţiona, gândindu-se că poate ne vom retrage. Acum sunt curios ce vor întreprinde contra noastră.

M-am uitat în toate părţile cu mâna pe pistol. Sentimentul neplăcut ce-l avusesem înainte, acum, când pericolul era iminent, îmi redase ciudat calmul. Liniştea adâncă din templu, faţa de aur a zeului Budha care ne zâmbea enigmatic şi misterios, creau o atmosferă de mister deplin. Marian îşi plimbă privirea spre lespedea de piatră cea mai apropiată de noi, zicând:

— Haide Bertram să aruncăm o privire aici. Aceste lespezi mari de piatră îmi par destul de stabile. Nu ştiu cum e mai bine să acţionăm sau să aşteptăm mişcarea adversarului. Marian se îndreptă spre lespedea de piatră şi se aşeză astfel de parcă ar fi vrut să cuprindă cu privirea întreaga sală a templului. Îl urmai nedumerit căci nu-mi dădeam seama de ce se aşezase aici, în loc să căutăm cu atenţie afurisita de trapă, pe unde au dispărut prietenii noştri. M-am aşezat repede lângă el şi-l întrebai:

— Dar Marian, de ce nu căutăm mai întâi gangul secret care duce în încăperile subpământene ale templului? Trebuie să-l salvăm pe Pongo, pe căpitan şi însoţitorii săi.

— Asta o putem face, numai dacă suntem cu desăvârşire calmi şi trebuie să gândim bine fiecare mişcare pe care o facem. Noi plutim în mare pericol, aşa că orice mişcare greşită ne va dăuna atât nouă cât şi celorlalţi. Îmi trecu prin gând dacă nu ar fi mai bine să căutăm o ieşire din templu, ca după aceea, cu ajutorul căpitanului englez, să căutăm o cale de salvare.

— Ei cum să facem apel la ajutor străin? Asta ar fi pentru prima dată, exclamai eu descumpănit. Nu Marian, eu nu ader la ideea aceasta, dacă vrei fă-o tu singur, eu voi încerca de unui singur să găsesc o cale de salvare a celor dispăruţi.

— Bravo Bertram, acum te recunosc, în sfârşit, spuse Marian. Erai foarte nervos de când am păşit în templu şi tocmai de nervi nu avem nevoie. Acum să căutăm împreună intrarea în încăperile subpământene ale templului. Aşa cum spuneai vom începe căutatul din preajma statuii lui Budha, dar cu nici un preţ nu trebuie să păşim în dreptul acesteia chiar pe mijloc. Sunt convins că am cădea într-o capcană, ce ne-ar putea aduce chiar moartea, căci preoţii stranii ai templului îşi păzesc statuia cu cele mai diabolice capcane. Poate că nici un alt templu să nu fie atât de periculos în a-şi dezvălui secretele ca acesta. Privind construcţia minunată a uşilor secrete a gangurilor, această sală a templului săpată cu atâta migală şi artă în interiorul masivului stâncos, cu dispariţia fără zgomot a lui Pongo, a lui Petre şi a însoţitorilor săi, ne putem gândi la puterea acestor preoţi.

— Cred că ar fi de preferat să nu ne despărţim. Tu rămâi liniştit aici pe lespedea asta de piatră în timp ce eu voi cerceta în jurul statuii, sugeră Marian. Crede-mă Bertram aşa e cel mai bine.

— Bine Marian, suntem înţeleşi, totuşi nu crezi că ar fi mai bine dacă m-aş ţine după tine la oarecare distanţă în urma ta? Adăugai cam fără voie: Poate o să-ţi pot da ajutor în ultima clipă, dacă se va întâmpla ceva.

— Ar fi bine aşa, dar există pericolul să cazi şi tu în capcană, dacă vrei să-mi dai ajutor, zise Marian, şovăielnic. Putem rămâne o vreme împreună, dar cred că de pe această lespede ai o vedere de ansamblu şi mă poţi avertiza imediat în caz de pericol din spate.

— Nu trebuie să uităm că Pongo şi Petre tocmai din spate au dispărut, replicai eu. Dacă rămân aici pot fi şi eu surprins, în timp ce atenţia mea este concentrată în altă parte.

— Ei, oricum privim există avantaje şi dezavantaje. Să mergem împreună, dar rămâi la cinci metri depărtare. Ştii prea bine că astfel de capcane au o mare rază de acţiune. Asta o ştiu şi eu foarte bine. De câte ori nu am căzut în astfel curse. Constructorii templelor vechi au luat în considerare, faptul că străinii atacau în număr mare şi că o parte din aceştia trebuiau să dispară… pentru a lupta cu mai mult succes împotriva celor rămaşi.

— Bineînţeles Marian, o să rămân suficient de departe în spate, încuviinţai eu. Ştie Dumnezeu, dar mie nu-mi miroase

a bine. Dispariţia lui Pongo şi a uriaşului Petre e cât se poate de enigmatică. Iar noi continuăm să stăm aici în linişte.

— După părerea mea, e tot ce avem mai bun de făcut acum. Contra duşmanilor noştri invizibili, putem lucra numai cu viclenie şi înţelepciune cei puţin egală cu a lor, dacă vrem să realizăm ceva. Cu cât suntem mai pasivi, cu atât îi vom face pe adversarii noştri mai nervoşi. Poate că acţionând aşa îi vom scoate pe adversari din rezerva lor.

— Ei atunci, în aceste împrejurări putem rămâne aici mult şi bine, făcui eu prost dispus, numai, numai să….

Ultimele cuvinte îmi rămaseră nerostite. Marian a avut dreptate, prin pasivitatea noastră i-am provocat pe duşmanii noştri ascunşi să preia iniţiativa şi să ne atace.

IV.
RAJA BUNGARUS (cobra regală).

NU-MI PUTEAM CREDE OCHILOR, „Vedenia” apăruse! De unde, nu-mi puteam da seama pentru moment, dar era aici, nu era nici o îndoială. Să se fi deschis brusc o trapă secretă, sau din altă parte, destul că ea se afla chiar în mijlocul templului, între noi şi zeul de aur Budha. Făptura omenească, purta un voal gros de mătase ce-i ascundea corpul şi în nemişcarea sa îmi părea mai primejdioasă decât un atacator. Instinctiv dusei mâna la pistol, bănuind o primejdie iminentă. Ce se ascundea oare în spatele ei? Acordurile unei muzici stranii umplură încăperea. Persistentă şi monotonă, dar în ciuda acestor atribute, emoţionantă şi răscolitoare. Se asemăna acelor melodii ce însoţesc îmblânzirea unei cobre. Da, părea trilul îmblânzitorului de şerpi. Ne era dat să trăim pe viu o astfel de reprezentaţie? Sau totul nu era decât o manevră să ne distragă atenţia. Poate ne pândeşte din umbră un pericol nebănuit şi-mi propusei să fiu atent, pentru a preveni orice şiretlic.

Făptura misterioasă, parcă îngenunchease, la început, apoi a început să se mişte, să se îndrepte încet, ridicându-şi braţele, lungi brune şi zvelte tot mai sus. Am constatat cu mirare că aveam în faţa noastră una din vestitele dansatoare de templu indiene, de care auzisem mereu. Era fără îndoială acea vedenie ce-l înspăimântase pe Petre şi-i umpluse sufletul de presimţiri funeste. Şi chiar acum, începu cu mişcări unduitoare, o bizară prestaţie ce o asimilai unui ritual de dans, atât de mlădioase şi de elegante îi erau mişcările că în primul moment o urmării înmărmurit. Faţa sa, ea însăşi de o frumuseţe aparte, mai mult se ghicea din dosul voalului

alb, dar mişcările sale trădau o anumită neliniște. Trilurile ca de ţiteră erau acum din ce în ce mai perceptibile în tonalitatea lor tot mai ridicată şi mai imperioasă şi erau acompaniate pe măsură de mişcările din ce în ce mai vioaie ale apariţiei în alb.

Mâna cu pistolul îmi căzuse în jos mecanic, în timp ce mintea îmi părea vrăjită de mişcările unduitoare ale tinerei dansatoare înveşmântată în falduri albe de mătase.

Dar ce festă ne juca uimirea o aflarăm în curând. Dansatoarea scoase un ţipăt, pe jumătate râs pe jumătate geamăt, ce ne deşteptă imediat.

Şi din nou un sunet, chiar lângă capul meu, ce-mi îngheţă sângele în vine, căci era sâsâitul al unei reptile înfuriate. Dar cum de a putut ajunge atât de aproape de urechea mea? Cu siguranţă trebuie să fi fost ridicată de o mână omenească. Foarte încet am rotit capul spre stânga şi văzui în treacăt că Marian întorsese capul spre mine şi apoi încremenise de groază. Nici nu mai îndrăznii să mă mişc şi nici să respir când constatai fără dubii că între mine şi Marian se ivise capul scârbos ai unei reptile. Era capul unei cobre de o mărime impresionantă. Dar şarpele nu era ţinut de nici un indian la înălţimea aceea, cum crezusem iniţial.

— „Raja bungarus", murmură Marian atât de încet încât mai de grabă bănuii, decât îi văzui buzele mişcându-se.

Da, ea era, acea cobră misterioasă, cobra regală, uriaşa reptilă despre care se povesteau atâtea în misterioasa Indie. Este cel mai otrăvitor şarpe din câţi există, iar lungimea sa putea depăşi patru metri. O muşcătură a acestui şarpe este totdeauna mortală, căci datorită mărimii sale neobişnuite şi muşcătura sa poartă o încărcătură de otravă mai mare în colţii ei, făcând zadarnică orice intervenţie cu vreun antidot.

Se numesc cobre regale, deoarece băştinaşii indieni, afirmă că acestea impun un fel de suveranitate la scara animală cobrelor de dimensiuni mai mici, comparabilă cu relaţia dintre domnitor şi supuşi. Este un lucru constatat că aceste regine ale cobrelor se hrănesc cu supuşii lor mai mici. Bineînţeles că un animal atât de puternic şi de înfricoşător ca Raja Bungarus, nu putea să nu fi hrănit fantezia indienilor, amplificând-o la cote înalte.

Noi am încercat zadarnic în peregrinările noastre să prindem un exemplar din această specie sau să-l ucidem. Nici nu am reuşit să-l vedem şi acum un astfel de monstru stătea între noi, sâsâind mânios, ameninţându-ne cu moartea brutală şi îngrozitoare sub muşcăturile sale. Eram puşi într-o situaţie în care cel mai puternic şi mai neînfricat dintre

oameni părea pierdut, fără speranţă, o situaţie în care un om se poate confrunta numai odată în viaţă. Pentru că şansa unei a doua alternative nu mai există. Chiar şi vorbele şoptite ale lui Marian păru să enerveze reptila, care părea că se înălţă tot mai sus, sâsâitul deveni deosebit de puternic iar capul uriaş se mişca încoace şi încolo. Părea să ia o decizie, pe care din noi doi să ne atace mai întâi. Ne-am mai găsit şi în trecut în postura să fim muşcaţi de şerpi, dar nici odată de un astfel de şarpe uriaş, cea mai grozavă dintre reptilele otrăvitoare care există pe faţa pământului.

Un zgomot abia perceptibil răzbătu din marea sală a templului, unde dansatoarea îşi exercita artisticul meşteşug, dar noi nici nu îndrăzneam să ne mişcăm capetele şi cu atât mai mult să facem uz de pistoale, în care caz trebuia să ne întoarcem pe jumătate. Cea mai mică mişcare pe care am fi făcut-o ne-ar fi fost fatală, căci şarpele ne-ar fi muşcat în mod sigur. Singura salvare posibilă ar fi fost, dacă fără să ne întoarcem am fi reuşit să ridicăm pistoalele şi să tragem repede, dar fără a ochi prea bine, dar era extrem de riscantă. Apoi chiar dacă din întâmplare nimeream reptila, pistoalele noastre erau de calibru prea mic şi n-ar fi avut puterea necesară să o arunce înapoi. Şi în acest caz unui dintre noi ar fi primit sărutarea mortală a cobrei, înfuriate, sau chiar muribunde. Aşa că pe moment singura soluţie de salvare era să rămânem nemişcaţi. Nici nu mai îndrăzneam să respirăm în voie şi dacă respiram o făceam imperceptibil.

Zgomotul uşor pe care-i auzisem în sala templului, se transformă din nou într-un sâsâit, apoi răsună din nou acea melodie care declanşase mişcările anterioare ale dansatoarei terminat cu acel râs straniu. De-aş fi putut întoarce capul!…

Un tremur uşor zgudui lespedea de piatră pe care stăteam. Şarpele păru că se înalţă şi mai tare, iar mişcările sale au devenit brusc şi mai ameninţătoare. Apoi simţii cum lespedea de piatră cobora încet. Îl privii pe Marian în ochii săi căprui care scânteiau de nervozitate. Iată deci cum erau rânduiţi misterioşii locuitori ai templului. Întrucât eram incapabili să ne mişcăm eram coborâţi încet pentru a fi prinşi şi daţi pe mâna urmăritorilor noştri.

Capul cobrei regale se mişca tot mai jos pe măsura ce coboram. Priveam ca vrăjiţi în ochii mici şi scăpărători ai reptilei care-şi rotea capul repetat între mine şi Robert.

Privii cu coada ochiului spre dreapta în sala templului. Coborâserăm deja până la umeri în podea. Lespedea de piatră pe care stătusem se scufunda încet cu noi. Privii din nou spre stânga şi spre marea mea bucurie am constatat că reptila

rămăsese sus. În primul moment credeam că va coborî odată cu noi. Acum se mişca mai lent dar capul şi-l rotea strădui induse să fie în raza noastră de acţiune. Mă străbătu gândul că acum aş putea trage de jos în sus pentru că mişcarea mâinilor mele de abia ar fi putut fi observată de reptilă. Îmi închisei pe jumătate ochii şi privii intens capul şarpelui dar Marian care-mi ghicise gândul îmi şopti încet:

— În nici un caz să nu tragi, Bertram. Este prea riscant. Şi eu m-am gândit la asta. Cobra regală se împinse înainte aproape de chipul lui Marian. Fără voie îmi scăpă un ţipăt de groază, crezând că acum îşi va înfige colţii în obrazul prietenului meu. În acel moment capul hidos al reptilei zvâcni îndărăt, parcă tras de o mână salvatoare, de-mi veni să sar în sus de bucurie, crezând că ne-a venit ajutor în ultima clipă, apoi lucrurile se precipitară. Braţele îmi fură apucate din toate părţile, răsucite le spate, pistolul îmi căzu. Înainte de a schiţa cel mai mic gând de împotrivire mâinile mi-au fost legate la spate. Concomitent cu această operaţie, lespedea de piatră se scufunda tot mai adânc şi când privii întâmplător în sus, mi s-a părut că am văzut capul dansatoarei aplecat deasupra noastră. Ochii săi mari şi negrii străbăteau parcă blindajul voalului. Alături apăru capul scârbos al şarpelui, cu limba înspicată sâsâind lângă capul misterioasei dansatoare.

Apoi am fost apucat de pumni puternici şi târât prin gangul întunecos. În spatele meu zării o geană de lumină ce răzbătea de sus. Şi din nou lespedea de piatră pe care îndurasem noi calvarul odinioară se ridică şi se închise la loc. O împotrivire era de neînchipuit atâta vreme cât mâinile îmi fuseseră legate la spate, iar locatarii mă târâseră cu atâta forţă prin gang încât nici nu avui răgazul să-mi proptesc picioarele de ceva solid. Era şi periculos să întreprind ceva, întrucât de bună seamă gangul prin care eram târâţi era prevăzut cu numeroase capcane şi gropi, în care puteam cădea fără posibilitatea de a mai ieşi la lumină vreodată.

Agresorii mei se opriră deodată brusc şi înainte de a putea face ceva, deşi mă stăpânea o mânie grozavă, în întunericul din jur apăru o fâşie de lumină care se mărea mereu.

Era o uşă prin care furăm traşi într-o încăpere luminată. Numeroase făclii de pe pereţi, provocau în sală o lumină pâlpâitoare şi nesigură. Nu ne-am revenit încă din surpriză că picioarele fură legate după care am fost lăsaţi neajutoraţi pe pământ.

După aceasta indienii ne târâră până la marginea marii săli, unde zăceau deja Pongo, Petre şi alţi trei europeni

printre care şi un tânăr cam de 18 ani.

— Ah, căpitanul Farrow, constată Marian liniştit, pe când indienii se îndepărtau.

— Îmi pare bine să vă cunosc, deşi împrejurările nu sunt tocmai favorabile. Am auzit de mult de dumneavoastră la Singapore.

— Mă bucură deopotrivă să vă cunosc, domnule Marian, zise căpitanul ce făcea o impresie de îndrăzneală şi putere, cu faţa bronzată ce părea săpată în stâncă, luminată de doi ochi albaştri. Am auzit de dumneavoastră şi noi, prin intermediul ziarelor şi în special fiul meu George este un mare admirator al dumneavoastră. Petre tocmai ne-a povestit că intenţionaţi să ne ajutaţi, dar acum sunteţi prinşi şi dumneavoastră în această capcană drăcească. Ne pare cu atât mai rău, dacă din cauza noastră va trebui să puneţi capăt carierei dumneavoastră de aventurieri.

— Nu trebuie să vă faceţi nici un fel de reproş căpitane. Suntem aici din proprie iniţiativă, urmând instinctul nostru naţional de-a veni în întâmpinarea primejdiei şi a aventurii, care ne-a însoţit până acum, mereu. Pe cât am putut afla din relatările ofiţerilor englezi avem o înclinaţie comună.

— Asta cam aşa-i, a fost de părere căpitanul râzând. Iată de exemplu acum, am picat în cursă vrând să-l ajutăm pe prietenul nostru prinţul Ghasna. Iar fiul meu George tânjeşte după Sanja, frumoasa fiică a prinţului.

— Dacă prinţul Bhotia i-a făcut cel mai mic rău, îl sugrum cu mâinile mele, zise George, al cărui chip semăna cu cel al tatălui.

— Ei, tinere, pentru a face asta trebuie mai întâi să fii liber, constată cu amărăciune căpitanul, iar treaba asta nu-i tocmai uşor de rezolvat. Acest prinţ Bhotia va fi ştiind el cu siguranţă că tocmai noi îi putem fi un potrivnic deosebit de periculos, atâta timp cât îl are în puterile sale, pe vărul său prinţul Ghasna. Dar vom face tot ce ne va sta în putinţă să-i venim în ajutor. Deoarece ne-a atacat cu oamenii săi cu atâta promptitudine, mă tem că vom dispare aşa cum a făcut-o şi cu vărul său.

— Fireşte domnii mei, se auzi o voce rece şi hotărâtă spusă într-o germană fără cusur în limba în care tocmai se întreţinuseră adineauri fiul şi tatăl.

— Trebuie să dispăreţi, deşi sincer să fiu îmi pare rău că trebuie să omor asemenea oameni viteji. N-ar fi trebuit să vă amestecaţi într-o chestiune care nu mă priveşte decât pe mine şi pe vărul meu.

Un indian zvelt şi cu o figură marcantă, în care străluceau doi ochi negri cu luciri fanatice stătea în faţa noastră. Veşmântul său bogat ca şi imensul său diamant din turban, ne dădu a înţelege că în faţa noastră se afla prinţul Bhotia, deşi el nu se prezentase.

— Dar Sanja, unde este? întrebă George cuprins de emoţie.

— Trebuie să împartă soarta tatălui său, fu răspunsul rece al indianului. Atât timp cât ea trăieşte tronul meu va fi ameninţat aşa că va muri şi ea împreună cu Ghasna şi cu dumneavoastră.

Acum s-a întâmplat ceva le care nimeni nu se aştepta. Tânărul George sări brusc în picioare, poate nu fusese legat suficient de bine de primejdioşii slujitori ai templului deoarece vor fi crezut că-i mai puţin periculos din cauza tinereţii lui, sau poate ca grija pentru Sanja şi mânia împotriva prinţului indian i-au dat puteri nebănuite că a reuşit să-şi rupă legăturile. Înainte ca prinţul Bhotia să se fi recules, pumnul lui George îl lovi fulgerător în faţă, cu atâta îndemânare şi forţă că-l aruncă la pământ pe prinţ. George procedă acum cu un calm care îi atrase stima şi aprecierea celorlalţi. Smulse repede pumnalul de la cingătoarea prinţului, se întoarse şi veni spre noi.

Imediat doi indieni se aruncară asupra lui, dar cu două lovituri de pumnal îi împinse înapoi, se aplecă şi tăie repede legăturile lui Petre şi Pongo.

Judecata lui George era cea mai bună, căci şi-a dat seama că cei doi uriaşi erau potrivnici mai potriviţi pentru lupta cu servitorii prinţului care se năpustiseră între timp asupra lui George.

Şi-a fost o plăcere primirea rezervată de cei doi uriaşi alb şi negru, servitorilor prinţului.

Deşi erau amândoi neînarmaţi, astfel de adversari nu mai întâlniseră indienii până atunci. Pongo slobozi strigătul său de luptă ce răsună înspăimântător în templu. Îngroziţi indienii se traseră înapoi, dar el şi apucase pe un indian, îi smulse sabia, îl ridică ca pe un băţ de chibrit şi-l aruncă la pământ cu o lovitură puternică de pumn, după care se năpusti cu sabia ridicată asupra celorlalţi, care îngroziţi se retraseră repede.

În timpul acesta celălalt uriaş Petre, doborî repede un indian şi-i smulse repede pumnalul de la cingătoare, pornind împotriva altor indieni, care deşi şovăind continuau să înainteze spre el.

George ne-a eliberat între timp şi pe noi. Deşi indienii ne dezarmaseră, acum când eram liberi situaţia se schimbă în favoarea noastră.

De fapt mai rămăseseră doisprezece indieni după cum am putut să-mi dau seama, dar nu erau cine ştie ce luptători. Aceştia n-ar putut fi primejdioşi deoarece tremurau de frica celor doi uriaşi.

Pongo între timp dăduse gata doi indieni pe când Marian îi şi deposedase de săbii pe cei doi, una o dădu lui Bertram iar câte un pumnal căpitanului şi doctorului.

Întreaga desfăşurare a evenimentelor a fost fulgerătoare, întreaga luptă nu a durat două minute, când servitorii indieni dispăruseră cu toţii în spatele uşilor secrete, ce erau mascate în pereţi. Între timp Pongo doborî un indian iar Petre doi.

Armele lor ne prinseră bine aşa că acum fiecare din noi era înarmat cu câte o sabie şi un pumnal.

Marian sări deodată asupra unui indian care voia să atingă un buton ascuns în perete şi cu un ultim efort îl trase îndărăt. Era chiar prinţul Bhotia care era încă pe jumătate ameţit de lovitura primită. Aşa constată Marian cu satisfacţie. Acum aveam un ostatic de preţ. De acuma puteau să vină indienii, dacă vor să ne înşface, le omoram conducătorul.

George se apropie cu ochi scăpărători de fulgere în faţa prinţului şi scrâşni întrebându-l:

— Unde-i Sanja?

Poate în mânia sa nestăpânită ar fi scos ochii acestuia cu pumnalul, dar Bhotia bolborosi repede:

— E cu Ghasna în încăperea de alături. Vă voi conduce la ei. De n-ar fi fost atât de înspăimântat nu l-am fi crezut, dar aşa îl crezurăm. Marian îl scutură cu putere.

— Repede, fără şmecherii că noi nu glumim. Bhotia dădu din cap, se aplecă spre peretele de la care Marian îl oprise mai înainte.

— Aici este gangul secret, zise el abia şoptit. O să-l deschid.

Marian îl conduse înspre perete, în timp ce Bhotia apăsa pe o parte a acestuia, ce nu se deosebea cu nimic de restul peretelui.

Urmă un scârţâit uşor, apoi se deschise o uşă micuţă. Gangul care se deschidea în faţă era neluminat şi prinţul se scuză.

— Prizonierii se află din păcate în întuneric, sunt legaţi şi au căluşuri.

— Atunci chemaţi un servitor, care să aducă prizonierii, ordonă Marian.

Între timp George desprinsese o faclă dintr-un suport de bronz şi păşi prin uşa deschisă.

— Eu voi păşi înăuntru, se oferi el şi dacă lucrurile nu stau aşa cum ni le-a zugrăvit Bhotia, atunci să-l faceţi să simtă din dulceaţa pumnalului său, domnule Marian.

— Bineînţeles, încuviinţă Marian. Dar n-ar fi mai bine să-i lăsăm în seama lui Pongo treaba asta?

— Nu, trebuie să o eliberez eu însumi pe Sanja, nu pot lăsa asta în seama nimănui. Precaut el strecură întâi făclia în încăpere, apoi exclamă numaidecât:

— Ah, acolo sunt!

Sări repede înăuntru.

Prinţul Bhotia îşi regăsi calmul şi părea că nu vrea nimic rău. Nu-i vorbă că Marian îl păzea straşnic.

— Puteţi păşi liniştiţi înăuntru. Prinţul Ghasna şi prea slăbiţi ca să se poată ridica imediat.

Deodată strigă:

— Mai bine nu! Nu, mai bine nu! Ne poate pândi o capcană drăcească acolo. Marian fu de aceeaşi părere.

— Vom aştepta aici până prietenii noştri îşi vor fi revenit pe deplin. Ah, dar ce se întâmplă?

Faclele ce luminau templul se stinseseră ca prin farmec.

Stăteam într-un întuneric desăvârşit, doar facla lui George se vedea pâlpâind. O secundă mai târziu Marian exclamă dezamăgit:

— Cu rafinament tipic indian, prinţul Bhotia a fugit. Repede să nu scape! Dar de la o depărtare oarecare ne ajunse un râs sardonic. Da, domnilor, încă n-aţi învins. Vă voi trimite un adversar cu care veţi avea cu siguranţă mai mult de furcă decât cu servitorii mei.

V.
O LUPTA FORMIDABILA.

CÂTEVA SECUNDE RĂMASERĂM ca împietriţi, apoi vocea uriaşului Petre tună:

— N-au decât să poftească, vom sfârşi repede cu el!

— Linişte, ceru Marian, trebuie să fim atenţi când se apropie.

— Ce se întâmplă acolo? vru să ştie George care se afla încă în încăperea alăturată.

— Prinţul ne-a scăpat şi ne găsim în întuneric. Haide repede cu făclia afară, îi spuse tatăl său. Zgomote ciudate urmară ce aduceau cu fâşâitul, târâtul şi alunecarea unei feline, păreau că vin din toate părţile. Mă înfiorai de aceste

zgomote stranii. Ce surpriză înfricoşătoare ne pregătea prinţul?

— Repede George, şopti căpitanul şi acestei chemări îi răspunse un sâsâit care-mi îngheţă sângele în vine, întrucât îl cunoşteam bune. Era sâsâitul înfuriat al cobrei regale. Dar aici jos părea să vină din toate direcţiile. Trebuie că prinţului înnebunit de ură, să fi trimis mai multe reptile din diferite cotloane. George apăru cu făclia şi încăperea se lumină deodată. În acelaşi timp, ridicaseră capul şase cobre regale, pregătite pentru a ne muşca.

— Aruncaţi-le în faţă căştile coloniale şi urmă sfatul, aruncând primul casca în faţa reptilei cea mai apropiată. Şarpele se retrase o clipă, dar Marian, iute ca fulgerul, cu o lovitură de sabie reteză capul scârbos al reptilei.

Un al doilea şarpe se năpusti imediat din dreapta, dar a fost rândul meu să intervin, văzând pericolul de moarte în care se afla prietenul meu, aruncai cu casca în faţa cobrei. Mişcarea îmi reuşi, şarpele se retrase şi sabia acestuia îşi făcu datoria, tăind capul reptilei. În timp ce corpul uriaşei reptile din cauza zvârcolirilor ajunse la picioarele mele.

Acum în primejdie era Petre, deoarece un şarpe se şi năpusti spre el. Şi l-ar fi muşcat cu siguranţă, dacă în ultimul moment Petre nu l-ar fi văzut aproape de capul său, la lumina pâlpâitoare a făcliei. De fapt mâna-i înarmată cu sabia se şi ridicase, dar nu ajungea pentru o lovitură hotărâtoare, deoarece şarpele era prea aproape, era necesar să-l arunce mai departe. Se întâmplă ca al doilea şarpe omorât de Marian să fie salvatorul uriaşului Petre. În lupta cu moartea acesta lovi sălbatic trupul şarpelui care se pregătea de muşcătură. Prin aceasta trupul reptilei a fost azvârlit într-o parte, răgaz în care Petre îi despică capul de trup cu o lovitură nimicitoare, omorând altfel pe cel de al treilea şarpe.

Dar mai rămâneau încă trei dihănii, cărora trebuie să le facem faţă. Pongo, care stătea cel mai departe, spre dreapta era ascuns în întuneric şi părea cel mai primejduit, deoarece cobra folosindu-se de întuneric putea să-l atace pe neaşteptate.

Voiam tocmai să mă reped în direcţia sa când, din spate trecu razant pe lângă capul meu ca un fulger cuţitul lui Pongo. În loc să veghez asupra siguranţei mele priveam spre Pongo. Între timp o cobră uriaşă se apropie de mine pe nesimţite şi aşa cum eram întors era pe punctul de a se lovi de mine. Aş fi fost cu siguranţă pierdut şi aventurilor mele li s-ar fi pus capăt aici şi nici nu le-aş fi putut descrie pe cele trăite deja, dacă salvatorul meu de ultim moment n-ar fi fost

tocmai George. El a fost primul care a văzut pericolul în care mă aflam şi aruncă cu toată forţa făclia pe care o avea în mână, în gura reptilei, care tocmai deschidea gura să mă muşte.

Profitai de împrejurarea favorabilă în care mă aflam, lovind cu furie şi precis, decapitând cobra regală. Mai rămăseseră încă două reptile. Din nou privi spre Pongo iar George îndreptă făclia spre dreapta. Spre groaza noastră văzurăm pe Pongo într-o situaţie groaznică, în care părea pierdut. Ei avea în faţă ambele cobre, la nici un metru distanţă şi chiar în clipa când făclia risipi întunericul din jurul său amândouă cobrele îl atacară, deodată. Ţipai îngrozit şi acelaşi lucru se întâmpla şi cu căpitanul şi fiul său. La fel nici Petre nu-şi putu reţine un geamăt. Dar nu cunoşteam pe deplin forţele uriaşe ale lui Pongo, stăpânirea de sine şi îndemânarea lui, cu totul ieşite din comun.

Pongo îşi dădu seama fulgerător că atât sabia cât şi pumnalul nu-i mai puteau folosi la nimic, deoarece înainte de a le folosi, totul era sfârşit pentru el. Ambele reptile l-ar fi muşcat înainte de lovitura hotărâtoare.

Lăsă atât sabia cât şi pumnalul la pământ apoi cu o mişcare fulgerătoare prinse ambele reptile de ceafă, înainte ca acestea să-l atace. Pumnii săi uriaşi se strânseră ca nişte cleşti de oţel şi în ciuda puterii uriaşe a cobrelor, nu le dădu drumul. De fapt ambele cobre şi-au încolăcit corpurile lor muşchiuloase în jurul corpului lui Pongo, dar oricât au strâns, Pongo cu puterile lui uriaşe le-a putut face faţă. El le ţinu strâns şi din mişcările şi încolăcirile sălbatice care urmară, cobrele, l-ar fi sugrumat până la urmă pe Pongo.

Imediat apăru Marian lângă credinciosul nostru tovarăş, pumnalul scânteie de două ori şi trupurile cobrelor se întinseră într-o zvâcnire finală la pământ. Marian le secţionase ceafa şi coloana vertebrală.

— Pongo mulţumeşte maser Marian! zise uriaşul liniştit în timp ce-şi masa cu amândouă mâinile coapsele. Şerpi tare încolăcit pe Pongo!

Era de mirare că nu-i strivise acestuia pieptul. Căci numai un uriaş ca Pongo putea să reziste la o presiune atât de mare, ca cea a cobrelor regale.

Învinseserăm în lupta cu şerpii dar rolul principal l-au avut Pongo şi Marian.

— Aşa, făcu acesta din urmă mulţumit. La aşa ceva nu s-a gândit, nici nu se aştepta nici prinţul Bhotia. Acum să găsim ieşirea.

Faclele împreună cu suporturile lor nu se mai vedeau, parcă intraseră în pământ. Sigur că paralelipipedul de piatră de care atârnau acestea sunt manevrabile din exterior. Dar unde a rămas prinţul Ghasna şi fiica sa?

— Aici suntem se auzi o voce sonoră. Vă mulţumesc domnilor că m-aţi ajutat să scap din captivitate. Vă voi rămâne veşnic recunoscător. Încă nu suntem liberi. Ba dimpotrivă, ne găsim încă într-o situaţie al dracului de rea. Cum să ieşim din templul acesta? Prinţul Bhotia va căuta cu tot dinadinsul să ne facă de petrecanie.

— Cunosc acest tip de templu foarte bine, ne asigură prinţul Ghasna, care-mi făcu o impresie din cele mai favorabile.

— Vă voi conduce afară din templu, apoi va trebui să afle englezii adevărul despre vărul meu. El nici nu ştie că am găsit între timp documente importante care-i probează vinovăţia. Căpitane Farrow, în curând sper să fiu înscăunat de drept ca domnitor al ţării mele şi atunci veţi putea cunoaşte valoarea gratitudinii mele, pentru că v-aţi riscat adesea, dumneavoastră şi fiul dumneavoastră, viaţa pentru mine.

— Dar vă rog prinţe, se apără căpitanul: era doar o datorie omenească.

— Chiar atunci când ne-aţi urmat pe insula vânătorilor de capete? a fost răspunsul prinţului.

Am ciulit urechile. Căpitanul Farrow părea să fi trăit cu aventuri interesante, să sperăm că odată ieşiţi la lumină va avea răgazul să ne povestească şi nouă aventurile sale.

Deocamdată eram prinşi într-o capcană, aşa cum Marian pe bună dreptate judecase şi chiar dacă prinţul Ghasna cunoştea bine vechile temple încă nu eram scăpaţi. Vărul său încă va veni să ne pună tot felul de capcane În drumul nostru, astfel că până la urmă să cădem într-una din ele.

— Prinţe Ghasna, în ce direcţie doriţi să mergem? Nu cumva spre valea nordică, cu chipul gigantic al lui Budha?

— Da, tocmai acolo duce drumul nostru.

— Dar acolo sunt de veghe şase poliţişti englezi şi în curând se va întoarce un alt ofiţer cu întăriri din oraş, spuse Marian calm. Pe scurt împărtăşi prinţului Ghasna aventura noastră cu englezul.

Prinţul şovăi câteva clipe, apoi se hotărî:

— Mai există şi un alt drum, dar este prea primejdios. Acolo ne-ar putea pândi vărul meu ca să ne ia prin surprindere. Dumneavoastră ce alegeţi?

— Natural că nu mi-ar place să dau nas în nas cu englezii, zise Farrow, dar dumneata domnule Marian puteţi alege fără grijă drumul acesta, englezii nu vă vor face nimic.

— Bineînţeles, numai că nu vă vom lăsa singuri. Deci înainte, suntem înţeleşi mergem cu dumneavoastră pe calea cea mai primejdioasă.

— Haideţi, spuse prinţul scurt.

Observai că George şi prinţesa Sanja mergeau ceva mai în spate. Făcui un semn lui Petre şi lui Pongo, aşa că noi trei mergeam în urma tinerei perechi.

Prinţul Ghasna ne conduse de-a curmezişul spaţiului vast al sălii pe care o mai străbătusem la venire, pipăi peretele în aparenţă lipsit de orice ieşitură, în căutarea unui buton secret pe care-i găsi şi ne dădu de ştire printr-un uşor fluierat, iar blocul de stâncă de formă cubică ce se afla în faţa noastră se dădu la o parte. A trebuit să intrăm prin deschizătură târâş, dar oricum era o ieşire afară din misteriosul templu. Gangul îngust pe care-i urmarăm, a început să se înalţe cam după douăzeci de metri. Prinţul Ghasna purta acum singura făclie disponibilă a cărei lumină nu risipea întunericul din jurul nostru în totalitate, întrucât perspectiva ne era blocată de camarazii care se strecurau în faţa noastră.

Treptat, treptat gangul se înălţă atât de mult încât puteam merge în picioare, pipăind din când în când pereţii. Acum era posibil să cădem într-o capcană, întinsă de prinţul Bhotia. Ajunserăm într-o peşteră de mărime obişnuită, având o formă rotundă. Prinţul Ghasna se opri calm aşteptându-ne pe toţi să ne apropiem, apoi şopti:

— Drumul continuă de aici mai departe. Dar noi ne aflăm în acest moment în camera şerpilor uriaşi. Pe mine şi pe fiica mea mă cunosc de, dar am lipsit multă vreme din ţara mea, aşa că ne pot ataca şi pe noi foarte uşor. Pot să încerc de fapt care e situaţia, dacă o să fluier încetişor. Pe dumneavoastră vă rog, domnilor să vă retrageţi.

Dacă voi fi muşcat Sanja vă va conduce pe cel mai sigur drum, chiar dacă ar fi să cadă în mâna englezilor, tot este mai bine, decât să meargă la moarte sigură.

— Şi dacă nu fluieraţi, prinţe, şerpii credeţi că vor rămâne în ascunzişul lor? întrebă Marian. Atunci eu vă propun ca să continuăm mersul avându-vă pe dumneavoastră între noi şi şerpi, iar eu voi încheia şirul.

— Ştii prea bine că asta îmi revine, protestai eu îndată! Poate ne-am fi certat niţel dacă prinţul nu ne-ar fi şoptit agitat:

— Înapoi domnilor, vin şerpii!

Fără voie mă trăsei înapoi până la peretele peşterii. Prinţul Ghasna stătea singur cam la un metru în faţa noastră, ţinând făclia deasupra capului într-o nemişcare totală. Din toate părţile din gangurile mici ale pereţilor, ieşiră reptilele afară. Câţi savanţi naturalişti n-ar fi dat orice ca să poată contempla atâtea exemplare de reptile uriaşe adunate la un loc. Pentru noi spectacolul acesta era pur şi simplu prea mult. Ca la comandă se ridicară capetele târâtoare pe trunchiul lor, care era gros cât cel al prinţului.

Mă mirai de calmul prinţului care stătea complet nemişcat, căci ştia că la cel mai mic tremur al mâinii sale era un om mort. Trebuia că indianul acesta să aibe o stăpânire de sine remarcabilă.

Aproape de el se legănau deja capetele cu limbile lor despicate ale hidoaselor reptile. Era un spectacol de groază în care mi se părea că din clipă în clipă, va fi copleşit de atacul cobrelor.

— Nu l-au recunoscut. Oh, o să-l muşte, gemu Sanja, şoptindu-ne deodată.

În acelaşi timp răsunară trilurile melodioase, ale unui flaut, mereu mai aproape. Şi în deschiderea gangului apăru frumoasa dansatoare. Ea sufla într-un flaut mic, în timp ce trupurile puternice ale reptilelor se legănau în focul melodiei, apoi se adunară lunecând la pământ şi în cele din urmă dispărură în găurile lor, de unde veniseră. Dansatoarea a îngenunchiat acum şi se adresă prinţului, cuprinsă de emoţie. Prinţul încuviinţă şi după câteva cuvinte dansatoarea se ridică cu faţa radiind de bucurie, se înclină în faţa noastră de asemenea, cu braţele încrucişate şi dispăru din nou în gang.

— Ea a fost întotdeauna de partea mea şi de ea au ascultat toţi şerpii! Acum veniţi suntem în siguranţă.

— Încă douăzeci de minute ne trebuiră ca să ne strecurarăm prin gang, apoi ajunserăm la un zid, la care prinţul Ghasna după ce se opri o clipă ne deschise o uşiţă mascată. Când păşirăm în lumina strălucitoare a zilei, ne găseam chiar în mijlocul junglei. Zidurile din spatele nostru ne-au apărut acum ca parte a unei construcţii în ruină, pe care crescuseră muşchi, licheni, ierburi de tot felul. Cărăruia abia vizibilă ducea spre vest.

— Trebuie să aşteptăm până la lăsarea întunericului, apoi îl căutăm pe şeful poliţiei Henderson, ca să-i prezint documentele privitoare la familia mea, ne propuse prinţul.

— Eu mă întorc la Calcutta, n-aş prea vrea să fiu văzut în oraş, replică căpitanul.

— Da căpitane, aveţi dreptate. Vă mulţumesc încă odată c-aţi răspuns atât de prompt rugăminţii mele, prin intermediul servitorilor mei. Rămâneţi la Calcutta şi în decurs de câteva zile voi fi şi eu acolo pentru a vă mulţumi aşa cum trebuie, dumneavoastră şi fiului dumneavoastră.

— Domnule căpitan, doar nu vreţi să plecaţi acum?

— Fireşte, răspunse Farrow puţin mirat, dar cu ce v-aş putea eu fi de folos între timp, domnule Marian?

— Voiam să vă rog să ne povestiţi câteva din aventurile pe care le-aţi trăit.

— Atunci trebuie să vă adresaţi lui Petre, zise căpitanul. De când este fiul meu la mine, am trăit multe aventuri periculoase şi ciudate.

— Mai întâi să căutăm un loc mai ferit, decât acesta unde ne aflăm acum, unde vom găsi fructe şi apă proaspătă propuse prinţul. Ne conduse prin jungla deasă până la un luminiş în apropierea unui izvor cu un susur vesel. Banane coapte atârnau pe crengi. Mai întâi ne desfătarăm după pofta inimii, cu apă şi fructe, după complicatele întâmplări trăite. Apoi ne făcurăm comozi în timp ce Petre începu să povestească aventurile trăite alături de căpitanul Farrow.

Aventurile erau atât de interesante încât mă grăbii să-mi iau notiţe; şi toate acestea începuseră cam de un an şi jumătate, de când fiul căpitanului ajunse pe submarinul tatălui său. George împlinise de curând nouăsprezece ani şi jumătate, dar arăta mai tânăr. Până la lăsarea întunericului Petre ne delectă cu povestirile sale. Apoi ne luarăm de la căpitanul Farrow, Petre, doctor şi de la fiul căpitanului un călduros rămas bun şi cu promisiunea să ne mai revedem. Înainte de despărţire am cerut consimţământul lui George de a publica aventurile sale şi astfel de ocazii s-au ivit fireşte. Şeful poliţiei Henderson se miră peste măsură, când ne văzu că am apărut împreună cu mult căutatul prinţ Ghasna, dar făcu o mină foarte întunecată când îşi aminti că îl înştiinţase căpitanul englez că ne-a văzut cu unul din oamenii căpitanului Farrow. Dar după ce examină documentele pe care i le-a dat prinţul Ghasna se lumină la faţă căci prinţul îi adusese dovezile necesare, care arătau în mod clar trădarea vărului său faţă de coroana britanică.

— Domni mei, căpitanul l-a luat pe Maha al Dumneavoastră ca să vă ia urma în junglă, zise ei. Cu ajutorul acestuia v-a găsi drumul pe care l-aţi parcurs prin junglă. De asemenea, a luat o mare cantitate de explozibil, inclusiv grenade de mână şi un mare număr de poliţişti. Să sperăm că se va înapoia nevătămat.

Marian făcu o mutră gânditoare, apoi se hotărî să-i povestească toate întâmplările prin care am trecut. În timp ce Marian povestea se întoarse căpitanul. Se miră foarte mult când ne-a găsit aici, iar Maha de bucurie ne sări în braţe. După care energicul englez raportă că însoţit de ghepard a pătruns în templu, au forţat uşile secrete pe care le-au deschis cu exploziv. A urmat apoi un schimb de focuri cu servitorii prinţului Bhotia, cu prilejul căruia a fost rănit de moarte prinţul. Înaintea morţii acesta a mărturisit că prinţul Ghasna era nevinovat.

Prinţul a fost peste măsură de bucuros că nevinovăţia sa a fost dovedită, iar mai târziu a fost repus în drepturile sale de guvernul englez. Nu a mai întrebat şeful poliţiei Henderson de căpitanul Farrow şi oamenii săi, ştiind că prinţul Ghasna va face tot posibilul să intervină pentru cel care l-a salvat în numeroase ocazii atât pe el cât şi pe fiica sa.

Englezii nu au întreprins nici ei, pentru moment, nici o cercetare sau acţiune împotriva căpitanului Farrow, aceştia dorind să ajungă cât mai repede pe minunatul lor submarin.

Noi n-am mai rămas mult în Gwalier. Nu după mult timp ne-am trezit amestecaţi într-o altă aventura ce va fi descrisă în volumul următor.»

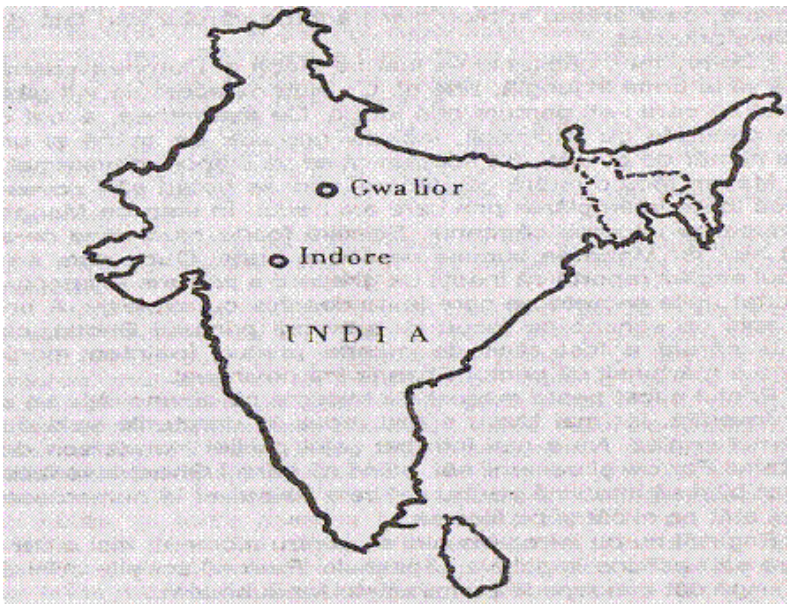

Sfârşitul volumului: **DANSATOAREA DIN TEMPLU.**

Titlurile numerelor în curs de apariţie (începând de la nr. 171)

171. Prizonieri în Madagascar.
172. Vraja din Marea Sargaselor.
173. Un al doilea Farrow.
174. Dansatoarea din templu.
175. Cavalcada fantomelor.
176. Corabia ocnaşilor.
177. Pelota, omul din Ţara de Foc.
179. În oraşul mort.

În numărul următor:

CAVALCADA FANTOMELOR.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro